

Vsem bralcem blagoslovljeno veliko noč!

STANE KREGAR, VSTALI KRISTUS, freska - Sempeter v Savinjski dolini

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 77 +++ 3 • APRIL 2010

ZLATA MAŠA
 frančiškana g.
FRANCA BURJA
 v cerkvi Marije Kraljice
 v Slovenski vasi.

Somaševalci, od leve,
 gospodje:
Jaka Barle, Jože Bokalič,
 zlatomašnik,
Matija Borštnar in
Toni Burja

Veselica
 narodnih
 plesov
 na Pristavi

Foto
Andrej Žnidar

Vstajenje je odgovor za vse in na vse

JURE RODE

GOZZOLI, BENOZZO: Vstajenje

Življenje nam postavlja vprašanja, ki jih ne moremo preslišati, niti utišati na noben način: ne z uspehi v poklicnem delu, ne z velikim premoženjem, niti s srečo v družinskem življenju. Na primer o smrti, kaj pa po smrti, in večnost? Morda se nam takšna in podobna vprašanja ne pojavljajo takrat, ko doživljamo uspehe, ko smo zdravi in močni, ko gre vse po sreči, vse po naših načrtih, tako kot mi želimo in hočemo. Gotovo pa ta vprašanja padejo v glavo, ko je življenje postavljeno na kocko, ko gre za življenje ali smrt.

Vsak delaven človek bi v življenju rad ustvaril nekaj neminljivega, nekaj trajnega, kar bi ostalo, zaradi česar bi se ohranjal spomin nanj, pa naj bo to v družini, poklicu ali javnem življenju.

V tem stremljenju pa naletimo na ovire in nasprotovanja pri ljudeh, večkrat prav pri tistih, ki bi nam lahko največ pomagali, ki so nam najbližji, tisti, na katere smo se najbolj zanašali, pa so nas ti najbolj razočarali, nas ne razumejo. Načrti, ki smo jih kovali, propadajo drug za drugim, včasih bolezen, ki nenadno stopi v naše življenje in prekriža vse naše račune.

Na koncu pa zadenemo še ob oviro, ki ne prihaja od ljudi in ki je pač nihče od nas ne more premagati, to je ovira, ki muči vsakega človeka: smrt.

Zato imamo vsi pravico, ne samo stari ljudje, da se vprašamo: ali lahko človek ustvari nekaj trajnega, kar bi vedno ostalo, ali pa je vsa naša dobra volja zastoj? Ali se sploh splača, da delamo za sožitje ljudi, za vzgojo otrok in mladine, za pripravo trdnih zakonov in dobrih družin, za pravičnost, za ljubezen, bratstvo in enakost ali pa se vse to konča z našo smrtjo...?

SKOZI SMRT V ŽIVLJENJE IN SLAVO

Krščanstvo daje odgovor na taka in podobna vprašanja. Ob novici o Jezusovem vstajenju so bili apostoli najprej presenečeni in v dvomu. Tudi ra-

zočarani. Dvomi in razočaranja so izginili šele, ko se jim je Jezus prikazal, ko so se prepričali, da je vstal od mrtvih; takrat so dojeli resnico, da njegovo delo ni propadlo, ampak da je s tem, ko je šel tudi v smrt, nastopil novo življenje pri svojem Očetu. To resničnost so prvi kristjani izrazili z besedami: sedi na desnici Očetovi. To je odgovor krščanstva na vsa naša vprašanja in veljaven za vse ljudi. Kristus je za vse umrl in za vse vstal od mrtvih.

Iz tega sledi: če živimo, kot je živel Kristus, če delamo in se žrtvujemo za ljudi, kot je to storil Kristus, če zaupamo v Boga, kot je zaupal Kristus na križu, ko je bil od vseh ljudi zapuščen, bomo tudi mi sami nekoč dosegli življenje na desnici Očeta-Boga.

Če imamo res v sebi to globoko vero, potem moramo biti prepričani, da tudi smrt ni brez smisla in smemo reči z apostolom: »*Zakaj umrli ste in vaše življenje je s Kristusom skrito v Bogu. Ko se prikaže Kristus, vaše življenje, takrat se boste tudi vi z njim prikazali v slavi.*«

Za nas ostaja trdno in neomajno prepričanje, staro že dva tisoč let, da je edino zdravilo zoper smrt Božja moč, ki deluje v Jezusu Kristusu. Bolj zaupamo božji vsemogočnosti kakor človeški tehniki ('crio-tehnologiji'), o kateri vemo in sami vsak dan okušamo, kako nas pelje v slepo ulico.

VSTALI JE HOTEL OSTATI MED NAMI

Da se v življenju na zemlji ne bi počutili osamljene in zapuščene, je Vstali poskrbel in ostal med nami pod podobo posvečenega kruha. Prav v duhu gesla letošnjega evharističnega kongresa v Sloveniji: »*Evharistija – Božji dar za življenje*«. Vsako nedeljo se na ta način tako preprosto srečujemo z Njim. Vsako nedeljo doživljamo 'malo veliko noč'. Ko lomimo Njegov kruh in pijemo iz keliha, oznanjamo Gospodovo smrt, dokler ne pride v slavi. Izpovedujemo vero v božjo vsemogočno moč, ki je Jezusa obudila od mrtvih in 'trdno upamo, da bomo nekoč tudi sami uživali neminljivo veliko noč', kot molimo v enem od nedeljskih slavospevov.

Vsakemu od nas je Bog namenil srečno življenje brez konca – na koncu vseh vprašanj in iskanj in padcev in zmag. Ob resnici Kristusovega vstajenja z apostolom Petrom recimo v imenu vseh, ki še iščejo Resnico: »*Gospod, h komu pojdemo, besede večnega življenja imaš!*«

LUČ JE PREGNALA TEMÓ

Na veliko soboto, pri večerni maši, naredi močan vtis na človeka doživetje, ko luč 'prežene temó'. V rokah držimo neprižgane sveče. V cerkvi popolna temá. V to temó vstopi prižgana velikonočna sveča, simbol Vstalega Kristusa. Na tej sveči prižgemo svoje sveče. Kristus je zmagovalec in preganjalec temé in zla, ker je premagal smrt. Premagal greh, ki je vir in vzrok vsega hudega, tudi smrti.

Luč je znamenje novega življenja. Po Kristusovi smrti in vstajenju se je tudi za nas začelo novo življenje. Ta resnica je podlaga za naše upanje, da nas s telesno smrtjo ne bo konec; ustvarjeni smo za novo življenje v Bogu in pri Bogu. Do Kristusovega vstajenja smo bili podobni človeku, ki se je izgubil v temnem gozdu in je nenadno zagledal luč. Posijalo mu je novo upanje na novo življenje.

VÉLIKO NEDELJO JE NAREDIL GOSPOD

Zato je velikonočna nedelja res dan, ki ga je naredil Gospod. Je najlepši dan v letu: Gospodar življenja je umrl, sedaj pa kraljuje živ in poveljčan. Če bi Jezus ne bil vstal, bi bilo njegovo učlovečenje brez smisla in njegova smrt ne bi prinesla ljudem upanja na življenje po telesni smrti. Če Kristus ne bi bil vstal od mrtvih, ne bi imeli odgovora na vprašanja: zakaj življenje; zakaj delo in skrbi in garanje; zakaj trpljenje in bolezen in preizkušnje; zakaj borba za krepostno življenje; in še toliko drugih podobnih **zakaj...** Ako Kristus ni vstal, bi bila prazna naša vera, pravi apostol. Kdo namreč more verovati in upati v mrtveca? Toda Kristus ni mrtev, ampak živi. Jezusa iščete, Nazarečana, križanega – **vstal je, ni ga tukaj** (Mk 16,6).

V bogoslužju beremo odlomek iz enega najganljivejših Petrovih govorov o Jezusovem vstajenju: »***Bog ga je obudil tretji dan in je dal, da so ga videli, ne vsi ljudje, ampak... odbrane priče, mi, ki smo z njim jedli in pili, potem ko je od mrtvih vstal***« (Apd 10,40-41).

Velika noč nas vsako leto vabi, naj po iskreni spovedi sedemo k mizi z vstalim Kristusom, pri kateri je on jed in pijača. Naše velikonočno jagnje, Kristus, je darovano, zato obhajamo praznik v Gospodu, na njegovo povabilo in na njegovo željo. To je naša velikonočna milost in čast: pristopiti k njegovi mizi s srcem, ki je očiščeno vsakega greha ter obnovljeno v čistosti in resnici – **s srcem, ki je vstalo od mrtvih.**

Gospodovo vstajenje, njegov »prehod« iz smr-

VERA CERKVE

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

ti v življenje se mora zrcaliti v vstajenju verujočih, kar pomeni naš prehod iz slabosti starega človeka v novo življenje v Kristusu. Je klic in opomin, da smo na zemlji še vedno le brezdomci, taboriščniki, popotniki na poti v našo pravo Domovino. Kristus, ki je vstal od mrtvih in bil že poveličan, hoče tudi vsakega od nas narediti deležnega svojega poveličanja in slave.

Kristus je vstal, z njegovo močjo bomo vstali tudi mi.

Kristus živi, po njem bomo živeli tudi mi, večno živeli.

Vstalega Kristusa prosimo, naj nas blagoslovi in naj bo vedno z nami.

PUŠČAVSKA MODROST je razigrana, vedra in duhovita. Puščavski očetje, imenovani tudi starci, v nekaj besedah povedo veliko in pogosto pri tem izvažijo nasmeh. Ko je modrost duhovita, si jo lažje zapomnimo.

+

Neki starec je govoril: »Če svinjam in bratom daste vse, kar žele, boste imeli dobre svinje, a slabe brate.«

+

Neki puščavnik iz meniške naselbine Čelije je rekel: »Človek piše pravila za druge, izjeme pa zase.«

+

Ob neki priložnosti je veliki oče Anton sklenil: »Ljudi delimo na zavistne, ohole in druge. Onih drugih nisem nikoli srečal.«

Symbolon, pripisan svetemu Atanaziju

»K atoliška vera je to: da častimo enega Boga v trojstvu in trojstvo v enoti; niti ne stapljamo oseb niti ne ločimo bistva. Zakaj druga je Očetova oseba, druga Sinova oseba, druga tudi oseba Svetega Duha; toda Oče in Sin in Sveti Duh imajo eno božanstvo, enako slavo, sovečno veličastvo.

Kakršen je Oče, takšen je Sin, takšen tudi Sveti Duh. Neustvarjen je Oče, neustvarjen Sin, neustvarjen tudi Sveti Duh; neskončen je Oče, neskončen Sin, neskončen tudi Sveti Duh; večni je Oče, večni je Sin, večni je tudi Sveti Duh; in vendar niso trije večni, marveč je eden večni, kakor niso trije neustvarjeni in ne trije neskončni, marveč je eden neustvarjen in eden neskončen. Prav tako je vsemogočen Oče, vsemogočen Sin, vsemogočen tudi Sveti Duh: vendar niso trije vsemogočni, marveč je eden vsemogočen.

Tako je Bog Oče, Bog Sin, Bog tudi Sveti Duh: in vendar niso trije Bogovi, marveč je en Bog; tako je Gospod Oče, Gospod Sin, Gospod tudi Sveti Duh: in vendar niso trije Gospodje, marveč je en Gospod. Zakaj kakor nam veleva krščanska resnica, priznava vsako osebo zase za Boga in Gospoda, tako nam katoliška vera prepoveduje govoriti o treh bogovih ali gospodih.

Oče ni od nikoder narejen, ne ustvarjen, ne rojen, Sin je samo od Očeta ne narejen, ne ustvarjen, temveč rojen. Sveti Duh je od Očeta in Sina ne narejen, ne ustvarjen, ne rojen, temveč izhaja od njiju. En Oče je torej, niso trije očetje; en Sin je, niso trije sinovi; en Sveti Duh je, niso trije sveti duhovi.

In v tej Trojici ni nič prejšnjega ali poznejšega, nič večjega ali manjšega, marveč so vse tri osebe med

seboj enako večne in enake, tako da je treba, kot je že zgoraj povedano, v vsem častiti enoto v trojstvu in trojstvo v enoti.«

Izkušnja mistikov

Kar pišejo mistiki o svojih videnjih presvete Trojice - in njihova premišljevanja o tej skrivnosti - pripadajo najbogatejšim stranem krščanske duhovnosti. Zadovoljimo se z nekaj primeri, vzetimi predvsem iz srednjega veka.

Dela svete Hildegarde iz Bingen so postala slavna v nemški književnosti 12. stoletja. V njih pogosto govori o svojih videnjih Trojice. Ker ne ve, kako bi jih opisala s človeškim jezikom, uporablja analogijo ognja, v katerem so tri sile: sijaj, rdeča, ogenj. »V sijaju zreš Očeta, ki v svoji očetovski ljubezni razliva iz sebe svoj sijaj v vernike. V purpurni rdeči, ki pripada notranjosti plamena in po njem dokazuje svojo moč, prepoznaj Sina, ki je postal človek iz Device in v katerem se je čudovito razodelo Boštvo. V ognju, ki plameni, zri Svetega Duha, ki do dna vžiga duhove verujočih. Tako kot je v enem samem ognju najti te tri sile, so tri Osebe v Enoti Boštva.«

Za sveto Gertrudo drži predvsem,

da se duhovno življenje, ko je enkrat prišlo do mistične enote s Kristusom, razpre, kakor v naravnem razvoju, v zrenje in hvaljenje skrivnosti svete Trojice, »v osrčju katere sije živo Božanstvo, ljubezen in modrost«.

Za velikega flamskega mistika *Ruysbroeck*a pomeni zreti Trojico piti pri izviri življenja, ki je enota ljubezni: »Razmerja Oseb Božanstva so veselje in razlivanje ljubezni v zmeraj novem objemu v enoti. In to se zgodi brez časa, to je brez preteklosti in brez prihodnosti, v večni sedanosti, kajti v objemu v enoti so použite vse stvari. In v izlivu ljubezni so bile narejene vse stvari in v rodovitni živi naravi so vsebovane vse stvari kot možnost.« Torej čista duša postane zrcalo Boga: »Ko bomo prodrli sijaj, bomo preoblikovani prav v podobo svete Trojice.«

Znana je intimnost, s katero se je sveta *Katarina Sienska* pogovarjala z Jezusom. Toda prav ta ljubezen do Kristusa jo je spodbujala k zavedanju, da v njeni duši odseva celotno življenje presvete Trojice. »To rodovitno morje, ki mi ga ti, večna Trojica, daješ spoznati, je zrcalo, ki v tem, ko ga roka ljubezni drži pred očmi moje ljubezni, predstavlja mene, ki sem tvoja ustvarjenina, v tebi. V luči tega zrcala si predstavljen meni in jaz spoznavam tebe ...«

Tudi sveta *Terezija Avilska* je živela podobno izkušnjo stalnega vključevanja Božjih oseb v njeno življenje: »V terek po vnebohodu (leta 1571) ... se je moja duša začela vžigati in jasno se mi je zdelo, da imam pred seboj vso sveto Trojico po umskem videnju, dala se mi je videti pod določeno predstavo, kot podoba resnice, da bi majhnost mojega uma mogla dojeti, kako je Bog trojen in eden ... Zdelo se mi je, da se mi prikazuje, kakor takrat ko se goba napije vode in se z njo prepoji; tako se mi je zdelo, da je moja duša narasla od tega Božanstva in v nekem smislu uživala tri Osebe, ki jih je imela v sebi. Vendar sem razumela: ne trudi se, da bi imela Mene zaprtega v tebi, ampak raje za to, da bi sebe zaprla Vame. V notranjosti moje duše se mi je zdelo, da so bile v njej te tri Osebe - in jaz sem jih videla

- in so se iz nje posredovale vsemu stvarstvu, vendar ne da bi prenehale biti v moji družbi.«

Sveti *Janez od Križa* piše, da se človek, ki mu Bog izkazuje naklonjenost, »zaveda, da njegov um, ki ga trpno razsvetljuje čedalje bolj preplavljajoče Božje delovanje, nejasno prodira v Božjo globino.« Takrat vidi popolnoma uresničeno Jezusovo obljubo duši, da bo presveta Trojica prišla vanjo in se nastanila v njej: »To se bo zgodilo z Božjim razsvetljenjem njenega uma v modrosti Sina, nje-no voljo bo razveselil Sveti Duh in Oče jo bo z močjo in silovito vsrkal v prepadni objem svoje miline. To je predigra nebes.«

Pobožnost k presveti Trojici je bila v Španiji tradicionalna. Torej je tudi sveti *Ignacij Lojolski* zaupal, da »je gojil globoko pobožnost do presvete Trojice in ni noben dan izpustil tega, da se je z molitvijo obrnil na vsako od treh Božjih oseb.« Prikazovanja Trojice je imel že v Manresi in bila so tako vzvišena in svetnik je bil zaradi njih tako razvnet, da je sklenil, on, ki ni imel pojma o pismenstvu, napisati knjigo o presveti Trojici. Na petdesetih straneh, ki jih njegov *Duhovni dnevnik* zaseda v izdaji *Monumentorum historicorum Societatis Iesu*, je najti več kot 170 odlomkov, ki so povezani s presveto Trojico.

Eden od specialistov za Ignacijev misel povzema pot njegovega duhovnega dnevnika s temi besedami: »Začenja se z videnjem Božjih Oseb, dvigne se k njihovem medsebojnemu prežemanju in pride k Božji enotnosti. Od nje se vrača, če se je tako mogoče izraziti, k Božjim Osebam in se izteče v to, kar je bilo imenovano mistika čaščenjske ljubezni. V to pot se kot pomemben del vključujejo videnja Jezusa srednika.«

Ignacijeva trinitarična videnja so bila tako vzvišena in globoka, da je zapisal: četudi bi študiral vse življenje, mi ne bi uspelo toliko vedeti. Ni jih torej skušal razložiti s spekulativnimi izrazi. Pač pa so imela za praktično življenje predvsem dve konkretni posledici: vplivala so na Ignacijev pobožnost in na ustanovitev Družbe Jezusove.

Bistveno v duhovnem življenju je, da smo uvedeni v Božje življenje, ali - po drugi strani - da odpravimo vse ovire, ki bi mogle preprečevati, da bi se Božje življenje razvijalo v naši notranjosti.

Zatorej gre za preseganje prepada med našo ničnostjo in neskončnim Božjim veličastvom. V Ignacijevih trinitaričnih videnjih se je torej prikazoval Jezus Kristus kot srednik za ljudi pred presveto Trojico. Torej morata biti tako molitev kot krščanska praksa kristološki. Takšnega značaja je tudi videnje v cerkvi La Storta, ki je dokončno pojasnilo svetnikovo poklicanost: »Nekega dne, bilo je nekaj milj pred prihodom v Rim, se je mudil v neki cerkvi. Medtem ko je opravljal molitve, je začutil v svoji duši tak preobrat in tako jasno je videl, da ga je Bog Oče pridružil Kristusu, svojemu Sinu, da se ne bi upal dvomiti o tem, da ga je Bog Oče res pridružil svojemu Sinu.«

Do drugega popolnoma praktičnega sklepa je prišlo ob ustanovitvi Družbe Jezusove. Ta se je začela kot skupina prijateljev. Ko so se odločili, da bodo ostali skupaj, se je pojavila težava, kako ustvariti in zagotoviti to enotnost. To se je moralo zgoditi v skladu z vzorom presvete Trojice: enotnost v volji in v misli. Toda tega ni mogoče doseči z nobenim predpisom, z nobenim pravilom od zunaj, ampak samo z vezjo ljubezni, ki vodi različne osebe k temu, da mislijo in hočejo isto.

To vrsto zgledov končajmo s pričevanjem iz novejših časov, s strani svete *Elizabete od Trojice*, karmeličanske sestre iz Dijona v Franciji (1880-1906). Če je hotel Ignacij Lojolski delati za slavo Trojice v svetu, pa pomeni za kontemplativno sestro življenje, posvečeno Božji slavi, predvsem to, da doseže naselitev presvete Trojice v lastni duši: »Ker je moja duša nebo, kjer živim čakajoč nebeškega Jeruzalema, je potrebno, da tam opevam slavo Večnega, nič drugega kot slavo Večnega ... Trojico, ki jo častim.«

Dalje prihodnjič
Iz knjige *Mi v Trojici*

Čutimo s Cerkvijo!

Nameni Apostolata molitve

ZA APRIL

SPLOŠNI NAMEN: Da bi vsem fundamentalističnim in ekstremističnim težnjam zoperstavljali stalno spoštovanje, strpnost in dialog med vsemi verujočimi.

Pojav ekstremizma in fundamentalizma se je zadnja leta v nekaterih družbenih plasteh začel razraščati. Fundamentalizem na področju vere razumemo kot trdno prepričanje, da so dogme absolutna resnica, o kateri se ne razpravlja in zato tako stališče tudi izključuje vsak dialog s pripadniki drugih verstev, še več, običajno hoče svoje ideje vsiliti drugim, celo z nasilnimi sredstvi. V vsaki veri so ljudje, ki lahko pridejo do točke, ko se njihova religioznost prevesi v fundamentalizem.

Žalostno je dejstvo, da izraz »v Božjem imenu« vsakomur ne pomeni v imenu miru. Vedno več je danes primerov, da ljudje v Božjem imenu ubijajo in rušijo. Jasno je, da vera ni pravi vzrok in resnični navdih za nasilje, marveč prej izgovor za opravičevanje nestrpnih pogledov in nasilnega vedenja. Zgodovina nam kaže, da ekstremizem in fundamentalizem pridobivata na moči, če se proti njima borimo samo z orožjem. Palestinskoizraelski konflikt je primer medsebojnega sovraštva, ki ne prinaša miru in seje le žalost in smrt. Arabcev, ki so s samomorilskimi napadi pripravljani odgovoriti na nasilje, je iz dneva v dan več. Na srečo pa se prav na vojnih žariščih pojavljajo skupine, ki si prizadevajo doseči mir na osnovi dialoga in medsebojnega spoštovanja. Podpirajmo jih z molitvijo, povezani s celotno Cerkvijo in s papežem, ki ne neha ponavljati, da nasilje nikoli ne rešuje problemov, temveč jih prej ogablja.

Tudi mi kristjani, vključno s katoličani, lahko zapademo v fundamentalizem in v nestrpno dr-

žo do drugih. V preteklosti nismo vedno spoštovali pravic manjšinskih ver in v današnjem času nismo vedno pripravljani sprejeti in zaščititi priseljencev drugih kultur in verstev. Često pozabljamo, da je bil Jezus krotak in miroljuben in da je oblast in krivico premagal z ljubeznijo na križu. Molimo, da bi v našem svetu razumevanje prevladalo nad nasprotovanjem in da bi znali graditi mir na temelju spoštovanja, strpnosti in dialoga.

MISIJONSKI NAMEN: Da bi kristjani, ki jih preganjajo zaradi evangelija, s pomočjo Svetega Duha vztrajali v zvestem pričevanju o Božji ljubezni do vsakega človeka.

V zadnjih nekaj letih so nas večkrat vznemirile vesti o preganjanju kristjanov v Indiji, ki naj bi bila dežela nenasilja in sožitja kultur in ver. Kristjani so pač tam

velika manjšina, le približno dva odstotka vsega prebivalstva. Toda kristjani so zelo dejavni del Indije, imajo zelo ugledne šole

in zdravstvene ustanove, predvsem pa velik ugled, saj ne zanemarjajo dela z ubogimi in zapostavljenimi. Toda zavze-manje za takšne, na rob družbe izrinjene ljudi, je tudi povod za nasprotovanje, včasih tudi sovraštvo in preganjanje s strani bogatih, ki imajo oblast. Indija je skozi nekaj tisočletij imela sistem kast, to je stroge ločitve po poklicih, po stanu in moči v družbi. Zadnji, tisti zunaj vsake kaste, niso imeli pravic. Te so jim zdaj po indijski ustavi zagotovljene, vendar je včasih zelo težko spremeniti mišljenje ljudi, ki so pripadniki višjih kast. Razen tega je krščanstvo nekaj novega, prihaja v Indijo v zadnjih stoletjih in je za nekatere

nekaj tujega.

Cerkev pa ima svoje poslanstvo. Nikoli ne pozablja Jezusovih besed: »Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas. Učenec ni večji kot njegov učitelj.«

Preganjanje pa ni le tisto, ki je vidno na prvi pogled. Včasih je to bolj skrito, zakulisno, v sredstvih družbenega obveščanja, v šolah ali ustanovah. Včasih se skriva za plemenito misel, da imajo vsi pravico do delovanja, tudi najbolj neverjetne sekte, ki si lastijo več pravic kot pa jih omogoča majhno število njihovih pristašev. Včasih je to poniževanje Cerkve in njenih predstavnikov, zapostavljanje vernih ali onemogočanje, da si gradijo cerkve in vodijo šole.

Kristjani kljub nevšečnostim vedno izpovedujemo vero, ki vsebuje ljubezen do vsakega človeka, tudi do tistega, ki nam ni naklonjen.

SLOVENSKI NAMEN: Da bi nam bilo - ob vseh težavah, ki jih prinaša življenje - Kristusovo vstajenje - Kristusovo vstajenje vir vedno novega upanja.

V velikonočnem času se pogosto v bogoslužju ponavlja odpev: *Vstal je Kristus, upanje moje*. Verujemo, če je Kristus vstal od mrtvih, bomo vstali tudi mi. In to je naše temeljno in veselo sporočilo, tudi v življenjskih težavah. Če pa to ni res, potem je prazno vse, vse je brez smisla, danes bi rekli brez veze. Potem je prazno naše upanje. V težavah le lahko obupujemo. Sv. Pavel bi rekel, če Kristus ni vstal, »je prazna vaša vera«. Če Kristus ni vstal, »so izgubljeni tudi tisti, ki so umrli v Kristusu«. Mrtvi verniki so pogubljeni, ker je njihova vera prazna, ne prinaša jim opravičenja, odrešenja in poveljanja. Pomaga jim le nekoliko samo v tem življenju. Toda vera, ki ne zaobjema posmrtnega življenja s Kristusom, je »pomilovanja vredna«. Potem zaman zanje molimo in hodimo na njihove grobove. Potem so zavedno izgubljeni, nikoli se ne bomo srečali z njimi in oni z nami.

Če samo zaradi tega življenja zaupamo v Kristusa, smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni ... »potem takem nam ne preostane drugega: jejmo in pijmo, saj bomo jutri umrli«, ker po smrti je vsega konec. Če pa verujemo, pa naj imamo še tako velike težave: hude bolezni, neznosne križe itd, potem imajo tudi ti problemi v luči vstajenja večno in neprecenljivo vrednost, ne morejo nam vzeti velikonočnega upanja sredi človeškega obupavanja.

Neki učenec si je zapomnil besede svojega duhovnega očeta: »Kdor veruje, da denar vse zmore, bo storil vse, da bi ga imel.«

SVETNIK V MESECU

IZIDOR Seviljski,

škof in cerkveni učitelj

ok. 560-636

4. april

SILVESTER ČUK

Človeku, ki je doma na številnih področjih znanosti, pravimo polihistor. Dandanes so se področja znanosti tako namnožila in razširila, da ljudi, ki bi se na vse spoznali, ne najdemo več. Na prehodu iz starega v novi vek je v Španiji živel polihistor Izidor, škof v Sevilji. Po mnogih letih naporega dela je napisal *Etimologijo*, dvajset knjig obsegajoče delo, v katerem je skušal strniti celotno znanje starega veka. V njem je Izidor obdelal vsa področja človeške dejavnosti, zraven pa še vsa področja bogoslovja.

Ob času njegovega rojstva so Pirenejski polotok zasedli Goti, on pa je izšel iz družine starih prebivalcev Rimljanov. Starši so bili kristjani in vsi njuni štirje otroci: Fulgencij, Leander, Florentina in Izidor so dosegli svetniško čast; vsi trije sinovi so postali škofje, hči Florentina pa redovna prednica. Izidor je bil najmlajši in se je rodil okoli leta 560. Njegovi življenjepisci postavljajo to letnico na podlagi tega, da je Izidor leta 600 ali 601 postal naslednik svojega

brata Leandra na škofijskem sedežu v Sevilji. Po cerkvenih postavah bi moral imeti vsaj trideset let, toda najverjetneje jih je imel okoli štirideset, ko je postal škof. V mladosti si je izbral duhovni poklic, najbrž je bil menih in opat. Svojo službo je označil takole: »V življenju mora biti opat menihom popoln zgled poslušnosti, prepričan mora biti o tem, da ne more odrediti ničesar, česar ni poprej sam izpolnil.« V svojem delu o samostanskem življenju se Izidor kaže kot človek reda. Preuredil in poenostavil je mnoge predpise in pravila za samostansko življenje.

Iz skoraj štirih desetletij Izidorjevega škofovanja je le malo znane. Njegovo pastirsko delo je bilo usmerjeno predvsem na utrjevanje katoliške vere in verskega življenja med Goti, ki so se šele pred nedavnim obrnili od krive vere arijanstva. Decembra 633 je Izidor predsedoval splošni sinodi v Toledu, ki se je udeležilo 62 škofov z vsega ozemlja sedanje Španije. Sklepi te sinode so pomagali izvesti globoko prenovitev krščanstva na Španskem. Izidor je tedaj stal na višku ugleda kot varuh resnice in reda, bil pa je tudi močna luč verske in svetne učenosti, ki jo je pretil v zgoraj omenjeno *Etimologijo*, nekako univerzalno enciklopedijo, iz katere so črpali vsi, ki so v srednjem veku kaj pisali.

Škof Izidor si je zelo prizadeval za vzgojo duhovščine. To je bila ena temeljnih točk v njegovem škofovskem programu. Duhovnike, ki so se preveč sklicevali na svoje pravice, je opozarjal predvsem na njihove dolžnosti. Bil je moder svetovalec kraljev in knezov. Sestavil je tudi zbirko zakonov, ki je ohranila veljavo do konca dvanajstega stoletja. Z vztrajnim študijem si je pridobil neverjetno obsežno znanje v svetih in svetnih vedah. Velja za zavetnika Interneta. Bil je podoben hišnemu gospodarju, ki po Jezusovih besedah v evangeliju, prinaša iz svojega zaklada novo in staro.

Ko je slutil, da se mu bliža konec, je delil vsak dan obilnejšo miloščino kot navadno. Pred smrtjo je prosil odpuščanja vse, katere bi bil kdaj užalil, se priporočil v molitev, prejel obhajilo in razdelil ubožcem, kar je

TVOJE UPANJE JE CERKEV

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (20)

Morda se ne moremo v nobenem kraju tako kot tukaj zavdati katolištva Cerkve, skrivnosti njenega občestva.

V tem trenutku vidim, kako se širijo prostori te kapele, in čutim, kako utripa Cerkev na najrazličnejših krajih zemlje. Čutim, kako živi okrog tabernakljev izgubljenih vasic v Amazoniji in v ekvatorialni Afriki, kjer okrog Jezusa v evharistiji živi njegovo skrivnostno telo. Čutim, kako utripa v srcu velikih metropol Združenih držav in Evrope: da postane Cerkev navzoča in živa, zadošča malo vernikov, združenih v veri in v medsebojni ljubezni.

Kadar koli v kontemplaciji gledam na Cerkev, čutim razvneto ljubezen. To ljubezen hočem deliti z vami.

Mar nismo tukaj, v srcu Cerkve, kjer je Peter postavil svoj sedež, prav zato, da bi jo še bolj ljubili in da bi bili v njeni službi?

še imel. Umrli je 4. aprila leta 636. Cerkev ga časti kot zadnjega cerkvenega učitelja stare dobe: ta naslov mu je priznal papež Inocenc XIII. leta 1722.

Lepo ime Izidor («dar Izide» - egiptčanske boginje ustvarjalnosti) na Slovenskem ni bogve kako razširjeno. Pa še tisti, ki jim je ime Izidor, Izo, Dore, Dorče ali Izidora, Iza, povečini godujejo 15. maja, ko je na koledarju sv. Izidor, kmet, o katerem slovenska ljudska pesem poje: »Izidor ovčice pasel«.

»Otroci Cerkve smo«

Ljubimo to Cerkev, katere živi udje se čutimo. Iz dna srca hočemo ponoviti s Terezijo Avilsko: »Otroci Cerkve smo.«

Ljubimo Cerkev, ker nas je ona, »prečista Mati, vcepila v svojo družino in nam po duhovnikih in zakramentih odprla vrata resničnega raja.

Iz nas je skovala Kristusove vojake.

Odpustila nam je in sedemdesetkrat sedemkrat izbrisala naše grehe.

Hranila nas je z Jezusovim telesom. Po božje je zapečatila ljubezen našega očeta in naše matere.

V nadvse visoko dostojanstvo je povzdignila uboge ljudi, kakor smo mi, in jim podelila duhovništvo.

Ona nam bo slednjič izrekla poslednji zbgom: k Bogu. Dala

nam bo Boga.

Če naše srce ne poje o njej, je ugasel organ, ugasle orgle.

Če je naš duh ne vidi in ne občuduje, je slep in top. Če naša usta ne govorijo o njej, je boljše, da se v njih posuši beseda. «

Lepota prve Cerkve

V osami zapora sem pogosto mislil na Apostolska dela, ta »evangelij Svetega Duha«, ki me je zelo spodbujal, naj bom v občestvu z vso Cerkvijo.

Tisti, ki so prišli do vere, pripovedujejo Apostolska dela, »so bili stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah ... Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno« (Apd 2, 42-47).

V luči tega pričevanja razlikujemo v prvi Cerkvi tri vidike cerkvenega občestva:

1. zvesto oklepanje apostolov in njihovega nauka;
2. udeleženosť v *koinoniji* (občestvu) treh Božjih oseb;
3. bratsko občestvo, ki izhaja iz tega.

Posvetimo besedo vsaki od teh treh razsežnosti.

1. *Cerkev je občestvo, ker se drži apostolov in njihovega nauka*

Kot priče Jezusovega učlovečenja, smrti in vstajenja so apostoli neizogibni posredniki med Kristusom in verniki. Seveda more vsakdo biti tudi neposredno povezan s Kristusom, toda to vendarle zahteva predhodno poznanje Jezusa, ki gre prek pričevanja apostolov in tistih, ki nadaljujejo njihovo delo.

Brez polne privrženosti apostolom občestvo s Kristusom torej ni mogoče, vsaj ne v polnem in celostnem smislu. Zato Apostolska dela govorijo o stanovitnosti v nauku apostolov in močno poudarjajo oznanjevanje besede, ki od začetka Cerkve poteka v skladu s tremi tipičnimi načini učenja in pridiganja, ki obstajajo še danes: *kerigma* ali evangelizacija,

kateheza ali poučevanje v pravem in svojstvenem smislu in slednjič *homilija*, ki je povezana z obhajanjem bogoslužja in še posebej z evharistijo.

Z eno besedo: brez 'poslušnosti vere', brez tega, da Sveti Duh »nagiblje srce in ga obrača k Bogu, odpira oči duha in vsem daje lahkoto, da resnici pritrdijo in jo z vero sprejmejo« (BR 5), ni cerkvenega občestva v smislu *et unam, sanctam, catholicam et apostolicam ecclesiam* - ene, svete, katoliške in apostolske Cerkve, ki jo izpovedujemo v veri. To smo večkrat izkusili v moji deželi. Edinost z naukom Cerkve je bila naša rešenje.

2. *Cerkev je občestvo, ker je deležna življenja treh Božjih oseb.*

Če so kristjani združeni med seboj, to ni preprosto zaradi tega, ker imajo isto misel, namreč Jezusovo misel in misel apostolov, niti samo zaradi tega, ker so »ene srca in ene duše« (prim. Apd 4,32), ampak predvsem zaradi tega, ker so deležni enote Očeta, Sina in Svetega Duha (prim. Jn 17,21-24), ker so zedinjeni s Kristusom (prim. 1 Kor 10,16, jasen namig na evharistijo), ker so udeleženi pri Kristusovem trpljenju (prim. 1 Pt 4,13) in ker so zedinjeni v Duhu (prim. 2 Kor 13,13).

Drugi vatikanski koncil nam je pomagal, da smo se bolj zavedeli Cerkve kot skrivnosti občestva. Kot je poudarilo končno poročilo izredne sinode leta 1985, je namreč stvarnost občestva osrednja in temeljna ideja ekzeziologije drugega vatikanskega koncila. Da bi koncilski nauk govoril o Cerkvi kot občestvu, gre naravnost k izviru: Cerkev je občestvo in je enota, ker je, kakor je govoril sveti Ciprijan, ljudstvo, zbrano v edinosti Očeta in Sina in Svetega Duha« (prim. C4). Cerkev je *Ecclesia de Trinitate* - Cerkev od Trojice, je ikona Trojice: podoba in deležnost; in vse v njej je odsev Trojice in najde v trinitaričnem občestvu svoj vzor.

Tu je ključ za pristno razlago in življenje vseh cerkvenih odnosov.

Vemo, da tri Božje osebe živijo v najbolj polnem medsebojnem podarjanju: druga z drugo, druga za drugo, druga v drugi. Ko Cerkev živi novo Jezusovo zapoved, živi v skladu s tem najvišjim vzorom.

Toda narava Cerkve občestva nas vodi k temu, da živimo v 'trinitaričnem' odnosu tudi na družbeni ravni: ne samo medsebojna ljubezen med posameznimi osebami, ampak med celoto škofov, duhovnikov, redovnikov, med različnimi redovi, med skupinami in gibanji ...; prav do tega, da ljubimo škofijo drugega kakor svojo lastno, svoj lastni dikasterij kakor dikasterij drugega, drugo karizmo kakor svojo lastno ...; prav do tega, da vključimo v medsebojno ljubezen celotno človeštvo, tako da pridemo do tega, da ljubimo domovino drugega kakor lastno domovino, kulturo drugega kakor svojo ...; prav do tega, da se uresniči Jezusova molitev: »Oče, da bi bili vsi eno, kakor sva jaz in ti eno.«

Žal neredko manjka ta polnost občestva. In to je v nekem smislu slabše od nacističnega ali komunističnega preganjanja, saj gre za napad na Cerkev, ki ne prihaja od zunaj, ampak od znotraj. Kjer manjka občestvo, tam si napravijo pot v osrčje Cerkve rakave celice. Zadošča pomisliti, da je v kaki škofiji, v kateri ni občestva med duhovniki, škof prisiljen posvetiti več časa za razreševanje teh notranjih problemov kakor za pripravljane evangelizacijskih načrtov in preprečevanje težav, ki prihajajo od zunaj.

3. *Cerkev je bratovska skupnost duhovnih in gmotnih dobrin*

Po pričevanju Apostolskih del mora občestvo kristjanov - kakor sem dejal že v premišljevanju o evharistiji - priti prav do neke medsebojne delitve gmotnih dobrin. In to ne samo znotraj posameznega občestva, ampak tudi med različnimi Cerkvami. Apostolska dela omenjajo obstoj različnih skupnosti: jeruzalemske skupnosti v Judeji, skupnosti v Galileji, v Samariji (Apd 9,31), v Damasku

(9,2-8.19-25), v Antiohiji (11,19-21) ... Od samega začetka dobiva občestvo med Cerkvami obliko 'nabirke' za pomoč revnejšim Cerkvam, kakršna je bila jeruzalemska (prim. Apd 11,29-30; 2 Kor 8,1-9,15). In razodeva se tudi v obliki gostoljubnosti (prim. Apd 10,6 in 48). V teh konkretnih izrazih vidi sveti Luka voljo po medsebojni delitvi, voljo, ki črpa navdih v globokih duhovnih vezeh, združujočih ude prvotne skupnosti.

Tukaj hočem spomniti na izkušnjo, ki sem jo imel pred veliko leti. Leta 1954 je nemška škofovska konferenca poslala msgr. Hansa Daneelsa iz Kolna v Vietnam, da bi pomagal beguncem. Leta 1957 sem ga šel obiskat v njegovo mesto. Ko sem na sprehodu še videl vojne ruševine, sem ga vprašal: »Zakaj nam pomagata, ko je vaša dežela še v obnovi?« »To je pomoč ubogih bolj ubogim,« mi je odgovoril. Razumel sem, kakšno je resnično občestvo.

Dalje prihodnjič

Pri razpravi z neverniki je oče Izak pripomnil:

»Za tistega, ki veruje, ne obstajajo vprašanja.

Za tistega, ki ne veruje, ne obstajajo odgovori:

»Drugi je dodal: »Mnogim nevernikom manjka samo prave vere.«

+

Oče Janez je govoril:

»Ne hrani nas tisto, kar jemo, ampak tisto, kar prebavimo. Ne bogati nas to, kar delamo, ampak tisto, kar prihranimo. Ne posvečuje nas vera, ki jo izpovedujemo, ampak tista, ki jo živimo.«

»Želim, da bi to podobo javno častili.«

Veliki četrtek, 18.4.35
Zjutraj sem zaslišala besede: **Od danes do velikonočnega vstajenja ne boš občutila moje navzočnosti, toda tvoja duša bo napolnjena z velikim hrepenjem.** V trenutku je moja dušo preplavilo veliko hrepenenje. Čutila sem ločitev od ljubljenega Jezusa, ko pa se je približeval trenutek prejemanja svetega obhajila, sem v ciboriju, v vsaki hostiji, uzrla trpeči obraz Gospoda Jezusa. Od tedaj sem v svojem srcu čutila še večje hrepenenje.

Veliki petek. Ob treh popoldne sem ob prihodu v kapelo zaslišala naslednje besede: **Želim, da bi to podobo javno častili.** Zagledala sem Gospoda Jezusa, umirajočega na križu, v velikem trpljenju. Iz njegovega Srca sta izhajala dva prav taka prama žarkov, kakor sta na podobi.

Sobota. Med večernicami sem zagledala Gospoda Jezusa, ki je v svetlem oblačilu blestel kakor sonce. Rekel mi je: **Naj se veseli tvoje srce.** Objela me je velika radost. Božja navzočnost me je popolnoma prevzela. Neizrekljiv zaklad duše.

Ko je bila podoba izpostavljena, sem videla živo kretljivo Jezusove roke, ki je naredila veliko znamenje križa. Ko sem zvečer odšla spat, sem videla, da se podoba premika nad mestom, prepletenim z zankami in mrežami za lov. Ko je Jezus šel mimo, je presekal vse zanke in na koncu napravil velik križ ter izginil. Videla sem, da sem obdana z množico zlobnih postav,

ki so gorele v velikem sovraštvu do mene. Iz njihovih ust so prihajale različne grožnje, toda niti ena od njih se me ni dotaknila. Čez nekaj časa je videnje izginilo, toda še dolgo nisem mogla zaspati.

»Jezus, vate zaupam!«

Na belo nedeljo obhajamo praznik Božjega usmiljenja

26.4. Ko je bila v petek na slovesnosti v Ostri Brami podoba izpostavljena, sem bila pri pridigi svojega spovednika. To je bila prva pridiga o božjem usmiljenju, ki jo je Gospod Jezus že tako dolgo naročal. Ko je začel govoriti o velikem božjem usmiljenju, je podoba oživela in prama žarkov sta prodirala v srca

zbranih ljudi, vendar ne v enaki meri. Eni so prejeli več, drugi manj. Ob pogledu na to božjo milost se je moja duša napolnila z velikim veseljem.

Tedaj sem zaslišala besede: **Ti si priča mojega usmiljenja, vekomaj boš stala pred mojim prestolom kot živa priča mojega usmiljenja.**

Ko je bila pridiga končana, nisem čakala do konca božje službe, ker se mi je mudilo domov. Ko sem napravila nekaj korakov, mi je skupina satanov zastavila pot in mi grožila s strašnimi mukami. Slišali so se glasovi: »Vse nam je odvzela, za kar smo toliko let delali.« Ko sem jih vprašala: »Od kod se vas je vzelo toliko?« - so mi zlobne postave odgovorile: »Iz človeških src, ne muči nas.«

Ko sem videla njihovo grozno sovraštvo do mene, sem prosila svojega angela varuha za pomoč. In kmalu se je pojavila pred menoj bela, svetleča se postava angela varuha, ki mi je rekel: »Ne boj se, nevesta mojega Gospoda, ti duhovi ti ne bodo nič hudega storili brez njegovega dovoljenja.« Takoj so zli duhovi izginili, moj zvesti angel varuh pa me je v vidni podobi spremljal vse do doma. Njegov pogled je bil ponižen in miren, toda z njegovega čela je švigal ognjen pramen.

Jezus, vse življenje bi se želela mučiti in trpeti za ta edini trenutek, v katerem sem videla tvojo slavo in korist duš.

Nedelja, 28.4.1935

Bela nedelja - praznik Gospodovega usmiljenja - konec jubileja odrešenja.

Ko smo odhajale na to praznovanje, je moje srce bilo od veselja, ker sta ti dve slovesnosti tako tesno povezani druga z drugo. Prosila sem Boga za usmiljenje do grešnikov. Po božji službi je duhovnik vzel Najsvetejše, da bi podelil blagoslov. V tem trenutku sem zagledala Gospoda Jezusa v taki podobi, kakršna je na sliki. Gospod

je podelil blagoslov in pramena žarkov sta se razlila na ves svet. Ob tem sem zagledala nedostopno svetlobo kot nekakšno kristalno bivališče, stkano iz svetlobnih valov, povsem nedostopno kakšnemu ustvarjenemu bitju ali duhovom. V to svetlobo je vodilo troje vrat in zdaj je Jezus stopil v to svetlobo v takšni podobi, kakor je na sliki - skozi druga vrata v notranjost enote. To je enota Trojstva, ki je nepojmljiva, neskončna. Slišala sem glas: **Ta praznik izvira iz notranjosti mojega usmiljenja in je zasidran v globinah mojega sočutja. Vsak vernik, ki záupa mojemu usmiljenju, bo usmiljenje dosegel.** Zelo sem se razveselila do brote in veličine svojega Boga.

29.4.1935

Dan pred izpostavitvijo podobe sem bila z materjo prednico pri našem spovedniku. Ko je pogovor nanesel na podobo, je spovednik prosil, da bi katera od sester pomagala plesti vence. Mati prednica je rekla, da bo pomagala sestra Favstina - tega sem se silno razveselila. Ko smo prišle domov, sem takoj začela pripravljati zelenje in skupaj z gojenko sva zelenje odpeljali.

Pomagal nama je še nekdo, ki stanuje blizu cerkve. Ob sedmih zvečer je bilo vse narejeno, podoba

je bila že obešana. Neke gospe pa so opazile, da sem bila tam. Gotovo sem bolj ovirala kot pomagala. Naslednjega dne so gospe spraševale naše sestre, kakšna lepa podoba je to in kaj pomeni. Sestre boste to gotovo vedele, saj je bila ena izmed vas včeraj pri krašenju. Sestre so bile zelo začudene, ker o tem niso ničesar vedele. Vsaka je želela podobo videti in so domnevale: »Sestra Favstina gotovo vse dobro ve.«

Ko so me začele spraševati, sem molčala, ker resnice nisem smela povedati. Moj molk je še bolj vzbujal radovednost. Podvojila sem svojo previdnost, da bi se ne zlagala, a tudi, da ne bi povedala resnice, ker za to nisem imela dovoljenja. Tedaj so do mene pokazale nezadovoljstvo in odkrito očitiranje: Kako je mogoče, da so to že vedeli tuji ljudje, a one ne. Začele so se različne sodbe o meni. Tri dni sem zelo trpela, a neka čudovita moč se je naselila v mojo dušo. Veselim se, da morem trpeti za Boga in za duše, ki so te dni dosegle njegovo usmiljenje. Ko sem videla toliko ljudi, ki so v teh dneh prejeli božje usmiljenje, se mi zdijo moje muke in moje trpljenje nič, čeprav bi bile največje in bi trajale do konca sveta, saj imajo svoj konec; a duše, ki so se spreobrile, so rešene nikoli končanega trpljenja. V veliko veselje

mi je bilo, ko sem videla, kako se številni vračajo k izviru sreče, v naročje božjega usmiljenja.

Ko sem videla v tej stvari prizadevanja in požrtvovalnost duhovnika Sopočka, sem občudovala njegovo potrpežljivost in ponižnost. To ga ni stalo le veliko truda in raznih neprijetnosti, ampak tudi veliko denarja. A duhovnik dr. Sopočko je vse plačal. Vidim, da ga je božja previdnost pripravila, da izpolni to delo usmiljenja, še preden sem jaz za to Boga prosila. Kako čudovita so tvoja pota, o Bog, in kako srečni so tisti, ki gredo za klicem tvoje milosti!

Za vse poveličuj, moja duša, Gospoda in slavi njegovo usmiljenje, kajti neskončna je njegova dobrota. Vse premine, a njegovemu usmiljenju ni mej ne konca. Zloba ima svojo mero, usmiljenje nima mere.

Moj Bog, celo kazni, s katerimi obiskuješ zemljo, odražajo globine tvojega usmiljenja, kajti ko nas kaznuješ tu na zemlji, nas osvobajš večne kazni. Veselite se, vsa ustvarjena bitja, ker ste Bogu v njegovem neskončnem usmiljenju bližje kakor otrok v srcu svoje matere. Bog, ti si samo usmiljenje do največjih grešnikov, če se iskreno kesajo; čim večji je grešnik, tem večjo pravico ima do božjega usmiljenja.

Dalje prihodnjič

RUSKI PREDSEDNIK MEDVEDEV roma s svojo ženo v pariško katedralo Notre-Dame, da počasti sv. Trnjevo krono

Pariz, 4. marca 2010 (Zenit.org.) – Ta torek, 2. marca, so sprejeli v Notre-Dame ruskega predsednika Dimitrija Medvedeva, so sporočili iz katedrale glavnega mesta Francije. Rektor

katedrale, msgr. Patrick Jacquin, je povabil njega in njegovo ženo, da sta poromala v to pariško katedralo in počastila relikvije sv. Trnjeve krono.

Zakonca sta prišla v spremstvu predsednika oddelka za zunanje zadeve moskovskega patriarhata, metropolita Hilarion-a Volokolamsk-a in nadškofa Innocent-a de Cheronèse-a moskovskega patriarhata v Zahodni Evropi.

Ceremonija je potekala v prisotnosti pariškega pomožnega škofa, msgr. Jérôme-a Beau-a, zastopnika kardinala André-a Vingt-Troise-a, pariškega nadškofa in očeta Jean-a Quris-a, pomožnega glavnega tajnika Konference francoskih škofov.

Ruski predsednik in njegova žena sta se udeležila molitev češčenja sv. Trnjeve krono in relikvij iz Kristu-

sovega trpljenja v kapitularni kapeli reda Svetega groba v prisotnosti kanonikov katedrale in vitezov Svetega groba.

Obredne molitve Križa je pel zbor pravoslavnih semeniščnikov.

Po tem obredu in preden so zapustili katedralo, so šli vsi počastiti Marijino ikono, ki jo je daroval kardinalu André-u Vingt-Troise-u Alexis II., patriarh Moskve in vse Rusije 3. oktobra 2007 med svojim obiskom v Parizu, ikona, ki je bila umeščena v severni galeriji katedrale.

Sv. Trnjevo krono in relikvije sv. Križa častijo posebno v petkih postnega časa.

Slovesnost so prenašali neposredno po radiu Espérance preko satelita WorldSpace.

Prevedel Marjan Hribar

»GOSPA VSEH LJUDSTEV«

Prošnja petih kardinalov

AICA ima novico že nekaj časa, toda danes ponovno spominjamo nanjo, ker nas je že takrat napolnila z veseljem. Že leta molimo, da bi bila Marija proglašena za Soodrešiteljico, Besednico in Srednico. In v tem je razlog našega veselja, ko smo zvedeli, da je pet kardinalov izrazilo svoje prepričanje o važnosti tako pričakovanega koraka v zgodovini Cerkve. Vendar ne moremo govoriti o tem, ne da bi omenili prikazovanja Device Marije v Amsterdamu, Holandska, kjer je Ona jasno izrazila prošnjo za proglasitev te dogme.

Gre za Marijino prikazovanje, ki vsebuje sporočilo, polno napovedi in videnj o sedanjosti in prihodnosti za človeštvo. Pretresljivo je branje pripovedi o doživetjih Ide Peederman, te preproste žene, v zvezi z Devico Marijo in njenimi nauki. To prikazovanje je, brez dvoma, značilno zaradi teološke vsebine, katere temelj je prošnja za proglasitev pete Marijine verske resnice, ki se nanaša na Marijo kot Soodrešiteljico, Srednico in Besednico.

Naša Gospa se je prikazala v Amsterdamu tej preprosti ženi in ji razodela vrsto prihodnjih dogodkov, kot krizo, ki jo bo doživel svet, osvoboditev Holandske (Países Bajos) od nemške zasedbe, bodoči vojni, kot tisti v (arabskem) Zallivu in na Balkanu, katastrofo v Černobilu in druge napovedi, ki so se, kot so bile napovedane, izpolnile. Devica Marija je pokazala na svojega Sina in tudi na križ. Ponovno je vztrajala, da bo prišel resnični mir samo, če se povrnemo

k Njemu. Kakor v njenih prejšnjih prikazovanjih, je prosila za molitev sv. rožnega venca, ki ga je predstavila kot najmočnejše orožje proti hudiču.

Jedro tega Marijinega prikazovanja pa je brez dvoma njena napoved proglasitve končne dog-

me, da je Marija »Soodrešiteljica, Srednica vseh milosti in Besednica«, češ da jo bo Cerkev uradno proglasila nekega 31. maja, da potem pa pride resnični mir.

To prikazovanje, tako malo znano, je eno najvažnejših, ki nam jih je Marija podarila. Ne samo zaradi vsebovanih napovedi ali zaradi molitve k Svetemu Duhu,

ki nas jo je Ona naučila, ali zaradi lepe podobe, ki nam jo je podarila. Njena važnost temelji v prošnji za proglasitev pete in zadnje marijanske dogme. Gre za dragulj, ki dopolnjuje Marijino krono.

KARDINALI PROSIJO ZA PROGLASITEV PETE MARIJINE DOGME

Rim, 13. februarja 2008, (Zenit.org.) Pet kardinalov je poslalo pismo škrlatno rdečim (kardinalom) vsega sveta, naj se jim pridružijo in prosijo Benedikta XVI., da proglasi peto marijansko dogmo, ki bi »razglasila polno krščansko resnico o Mariji.«

Besedilo, objavljeno en teden prej, vsebuje prošnjo papežu, naj proglasi Marijo kot »duhovno Mater vsega človeštva, Soodrešiteljico z Jezusom Rešenikom, Srednico vseh milosti z Jezusom, edinim Srednikom, Besednico z Jezusom Kristusom v prid človeške vrste«.

Od šestih kardinalov pospeševalcev mednarodnega simpozija o Marijinem sodrešenju na zborovanju v Fatimi l. 2005 je pismo podpisalo pet kardinalov: Telesphor Toppo, nadškof v Ranchi-ju (Indija), Luis Aponte Martinez, doslužen kardinal v San Juan-u (Puerto Rico), Varkey Withayathil, nadškof v Ernakulam-Angamaly-ju (Indija), Ricardo Vidal, nadškof v Cebu-ju (Filipini), Ernesto Corripio y Ahumada, upokojeni nadškof v mestu Mehiki.

Kardinal Edouard Cagnon, ki je umrl preteklega avgusta, je bil šesti pospeševalec na razgovoru l. 2005. Že upokojen je bil od 1974 do 1990 predsednik papeškega sveta za družino.

Tajnik petih kardinalov je razširil angleško inačico pisma, ki vsebuje prevod izvirnega besedila prošnje v latinščini, izražene l. 2005, ki jo je uradno predstavil

papežu I. 2006 kardinal Toppo.

»Mislimo – zatrjuje izjava – da je ugoden trenutek za slovesno opredelitev ali pojasnilo o stalnem učenju Cerkve z ozirom na Mater Odrešenika in Njeno edinstveno sodelovanje v dejanju odrešenja, kakor tudi Njena vloga pri delitvi milosti in posredovanju za človeško družino.«

Poudarjajoč ekumensko zaskrbljenost, dodaja prošnja: »Ze zelo je važno ..., da osebe z drugimi verskimi izročili (tradicijami) prejmejo pojasnilo na najvišjem nivoju pristne dogmatične gotovosti, ki jo moremo prilagoditi, da katoliška Cerkev bistveno razločuje med vlogo Jezusa Kristusa, božjega in človeškega edinstvenega Odrešenika, ter vlogo drugotnega, podložnega, človeškega sodelovanja matere Kristusa z velikim dejanjem odrešenja.«

Besedilo dodaja, da bi bila sprememba »največji izraz dogmatične jasnosti v službi naših krščanskih in nekrščanskih bratov in sester, ki niso v občestvu z Rimom«.

Razglasitev pete marijanske dogme bi bila »v službi pojasnila drugim verskim izročilom in razglas polne krščanske resnice o Mariji«.

»Ta pobuda – dodaja izjava – skuša tudi začeti globok svetovni dialog za naš čas o vlogi Marije pri zveličanju.«

»Če bi bil ta napor venčan z uspehom, bi bila razglasitev zgodovinski dogodek za Cerkev kot peta marijanska dogma, točno opisana v njeni dvatisočletni zgodovini«, zatrjujejo.

Po mnenju kardinala Apontea Martínez-a je prišel »trenutek papeške opredelitve v odnosu Jezusove matere z vsakim od nas, njenimi zemeljskimi otroki, o njeni vlogi Soodrešiteljice, Srednice vseh milosti in Besednice«.

»Svečano razglasiti Marijo za duhovno Mater vseh ljudstev pomeni izrecno in uradno priznati njene naslove in zaradi tega razgibati ter poživiti duhovna opravila, priprošnje, ki jih nudijo Cerkvi za novo evangelizacijo človeštva. To človeštvo je in živi po vsem svetu v bolnem stanju.«

Naslov

»Gospa vseh ljudstev«

Ime tega novega naslova je prvič omenila Marija 16. novembra 1950. Ta datum je važen zato, ker je malo dni preje (1. novembra istega leta) papež Pij XII. razglasil dogmo o Marijinem vnebovzetju. Ida poroča, kar je videla ob tisti priložnosti.

Vidim Gospo, ki stoji na zemeljski krogli. Naznanjajoč mi reče: »**Hči, stojim na tej zemeljski krogli, ker želim, da me imenujete GOSPA VSEH LJUDSTEV.**«

V poznejših sporočilih mi Ona razloži pomen tega imena: »**Jaz sem Gospa, Marija, Mati vseh ljudstev. Lahko me imenujete Gospa vseh ljudstev ali Mati vseh ljudstev, ki sem bila preje Marija. Pridem ravno ta dan, da ti sporočim, da je tako, kakor želim, da me imenujete. Ljudje vseh dežel bodo morali biti resnično eno ljudstvo** (11. februarja 1951).

Gospa vseh ljudstev želi, da jo nesete k vsem, kdorkoli ali karkoli naj bi bili. Zato je dobila ta naslov od svojega Gospoda in Učitelja (31. decembra 1951).

»Z vnebohodom Našega Gospoda Jezusa Kristusa je izročil z edinstvenim dejanjem Miriam ali Marijo vsem ljudstvom kot Gospo vseh ljudstev. Ko je izgovoril tele besede 'Žena, glej Tvoj sin in sin, glej tvoja Mati', s to izjavo je dobila Miriam ali Marija ta novi naslov. Zakaj se šele sedaj pojavi ta naslov 'Gospa vseh ljudstev?' Ker ga je imel Gospod pridržanega za te čase. Dogme, ki so bile razglašene pred tem, so morale imeti prednost na isti način, kakor je imelo njeno zemeljsko življenje prednost preden je bila razglašena kot Gospa vseh ljudstev. Vse prejšnje dogme vsebujejo življenje in vnebovzetje Gospe« (5. oktobra 1952).

Marija se predstavi s tem naslovom kot Mati vsega človeštva, kot pastirica nas vseh. Ta izvolitev Boga do tega dražestnega bitja nas mora napolniti z ljubeznijo in ponosom, ker smo otroci resnične Božje Matere.

Molitev, ki nam jo je dala Gospa:

11. februarja 1951 nam je dala Marija molitev, nanašajočo se na te posebne čase, ko nas išče Sveti Duh z obnovljeno močjo. Ona prosi, naj se ta molitev razširi po vsem svetu in naj jo molimo s srcem.

Ida pripoveduje: Nenadoma sem se znašla stoje pred velikim križem. Medtem ko ga ogledujem, čutim zelo močne bolečine. Bilo je, kakor da bi se vse mišice mojih rok skrčile, kar me je prisililo, da sem naredila pesti. Čutila sem, kakor da bi se mi glava raztrgala na koščke in bi eksplodirala in imela sem občutek vročine. Zaradi vsega tega sem začela jokati. Nisem mogla več prenašati in sem vprašala Gospo, če bi mogla biti rešena tega. Trajalo je še nekaj časa, potem pa je vse minilo. Tedaj mi je rekla Gospa: »**Vsi se moramo vrniti h križu, samo tedaj bosta kraljevala mir in sloga.**«

Medtem ko sem še stala z Gospo pred križem, mi Ona reče: »**Ponovi, kar ti rečem.**« To je pritegnilo mojo pozornost, kajti jaz sem ponavljala vse, kar sem slišala. Toda nenadoma sem videla, da je postala Gospa še lepša, kakor je bila. Svetloba, ki jo je vedno obkrožala, je postala bolj svetla in tako bleščeča, da je skoraj nisem mogla gledati. Tedaj je Ona dvignila svoje roke, ki jih je imela skoraj vedno navzdol in jih je sklenila. Njen obraz se je spremenil v nekaj tako nebeškega, tako vzvišenega, da se enostavno ne da povedati z besedami. Njena postava je postala še bolj krasna in bleščeča, gledala sem jo očarana in sem mislila: »Kaj bo prišlo sedaj?« Tedaj mi reče Gospa: »**Moli pred križem!**«

**Gospod Jezus Kristus,
Sin Očetov,
pošlji svojega Duha na zemljo.
Daj, da Sveti Duh prebiva
v srcu vseh narodov,
da bi bili obvarovani
pokvarjenosti,
nesreč in vojne.
Da bi bila Gospa vseh
narodov,
kar je bila nekoč Marija,
naša Besednica.
Amen.**

Prevedel Marjan Hribar

Sreča slabih in trpljenje dobrih

LOJZE KUKOVICA

Starozavezni Job s tremi prijatelji

Ne smemo se čuditi pohujšanju v zgodovini sveta. Pohujšanje, o katerem ljudje toliko govorijo in razmišljajo pa tudi molijo, ko se sprašujejo, kako je mogoče razumeti, da dobri veliko trpijo, med tem ko se slabim dobro godi. Koliko psalmov, koliko mest Stare zaveze govori o tem morečem problemu. Že prerok Jeremija je spraševal Gospoda: »Zakaj je življenje slabih uspešno in zakaj morajo pa dobri toliko trpeti?«

Pohujšanje v Stari zavezi

V Stari zavezi se temu vprašanju ni moglo najti pravega odgovora. Stara zaveza je živela v pričakovanju obljubljenе dežele, ki je že naznanjala bodoče življenje polno dobrot in napredka. Zato so Hebrejci prav z lahkoto bili zavedeni v to, da so iskali zemeljske dobrine. Tako kot je mislilo preprosto ljudstvo, da bo Jahve garancija proti njihovim sovražnikom in da bodo uživali veliko zemeljskih dobrot. Gledali so bolečino in trpljenje kot kazen osebnih grehov, čeprav niso vedeli, za kakšen greh gre.

Pohujšanje v Novi zavezi

Jezus je bil nasproten tako strogemu pojmovanju: trpljenje ni nujno posledica osebnega greha. Ko se Jezus sreča s že od rojstva slepim človekom, ga učenci vprašajo: »Učenik, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?« Jezus pa je odgovoril: »Ne on ni grešil in ne njegovi starši, ampak to se je zgodilo, da se rozodenejo v njem božja dela.«

Sicer pa je že v Stari zavezi nekaj dogodkov, ki izražajo nezadovoljstvo proti tej kazenski razlagi trpljenja. Tobija in Job dajejo drugačno pojmovanje trpljenja, že ne kot kazen, ampak kot znak božje posebne ljubezni: bolečina je preizkušnja, od katere dober človek prejme veliko dobrega. Vendar smo še zmeraj v zemeljskem območju, gre še zmeraj za častne dobrine.

Prihajamo torej v Novo zavezo, kjer nas Jezus Kristus uči, kako moramo drugače misliti o tem problemu. Ne gre samo za nauk božje ljubezni do človeka, ampak je bolečina znak preizkušnje, iz katere

izzide pravični človek s podvojenim zaslužnjem. Potrebno je bilo učenje Jezusa Kristusa, da je odločno dal pravilno rešitev, ki ne gre samo za nauk božjega očetovstva, ampak za zgled samega božjega Sina, ki nam govori z jasnostjo, kateri se ne moremo upirati. On sam, božji Sin, najbolj nedolžen in pravičen med vsemi ljudmi je bil mučen z vsemi mogočimi telesnimi in duševnimi mukami in končno celo s smrtjo.

Pohujšanje v Kristusovi osebi

V njem pride do najbolj nerazumljive oblike trpljenja v zgodovini človeštva. Vpliv in zmaga slabega nad dobrim: ura teme (Mt 27,42-43), ko so na vitez hudobni zmagali, med tem ko so bili dobri brez moči in potrti.

Velika preizkušnja in največje pohujšanje ga je vnaprej napovedal sam Kristus: »Vsi se boste pohujšali nad menoj« (Mt 26,31). Prav v najhujšem trenutku opisane drame pravični in pravica sta pohojeni in osmešeni od krivičnih ljudi.

Ko je visel na križu, je Jezus zaklical nebeškemu Očetu: »Oče, zakaj si me zapustil?« Prav tedaj pa Kristus prizna ter izpoveduje, da je Bog vzrok njegovih muk, njegovih strašnih bolečin, a je to isti Oče, kateremu izroči s popolnim zaupanjem samega sebe: »Oče, v Tvoje roke izročam svojo dušo« (Lk 23,46).

Ni bilo mogoče, da bi se božje očetovstvo proglašalo iz bolj prepričljivega mesta in v bolj prepričljivem trenutku.

Vera kristjana

Če se damo vodit Kristusovemu zgledu in njegovemu nauku, potem kristjan nima nobenega dvoma o skrivnosti zla.

Bog je Oče tudi sredi groznega trpljenja, sredi mučenja, sredi krivic in sredi zmage hudobnih. Kristjan ne zahteva, da bi to razumel. Njegov razum je v dvomih, ampak njegova vera mu daje gotovost, ker on ve in je prepričan: Bog je vedno Oče!

Kristjan ne potrebuje v takih okoliščinah kakšnega vidnega znaka božje prisotnosti in njegove pre-

vidnosti, kot so to zahtevali Hebrejci. Kdor zahteva kakšen znak, ta še nima vere in še ni pripravljen verovati. Pravi kristjan ne potrebuje vednosti in ne preverjanja. Naša modrost je naša vera: Vemo, ker verujemo! Hebrejcem, ki so zahtevali dokazov, je Jezus odgovoril: »Ne bo jim dano nobeno znamenje, razen znamenja Jona« (Mt 12,39). Z drugo besedo znamenje Jezusovega vstajenja. Kristjani zadošča to znamenje, na katero opira svojo vero: znak znakov, Kristusovo vstajenje!

Od tega, kar smo povedali, lahko sklepamo, da je vsak ugovor proti božji previdnosti vzet od tega dejstva, da je na svetu veliko zla v okolju, ki ne pozna ali ne priznava krščanske vere. V dnu obnovi to miselnost Hebrejcev, vzeto iz Stare zaveze, in jo še poslabša. Zakaj tista je pustila neko možnost nezemeljske rešitve, ta pa jo direktno izključuje.

Ko so na nekem srečanju govorili o ponižnosti, je veliki oče Anton dejal: »Ko se priklonimo za en centimeter, zrastemo za deset.«

+

Številni puščavniki so želeli preprosto in veselo povedati to, kar je v človeku. Neki puščavnik iz naselbine Skitija se je zelo bal smrti, čeprav je bil zelo pobožen. Ko je prosil za nasvet sosednjega puščavnika, mu je ta rekel. »Ali je velika razlika med grobno jamo in straniščem? Ne. Ko je treba iti, je pač treba iti.«

SODOBNO BREZBOŠTVO

LOJZE KUKOVICA

Razne vrste brezboštva

Kar zadeva brezboštvo (ateizem) na splošno, je ta problem možno predstaviti takole: Če je naravno lahko priti do spoznanja Boga, kako je sploh možno brezboštvo ali zanikanje božjega bivanja? Zdelo bi se proti naravi – brezboštvo - in vse, kar je proti naravi, se ne bi smelo širiti. To zadnje bi kazalo na to, da je izključena možnost množičnega brezboštva in bi se ga pripustilo kot neki izjemen pojav. V primeru brezboštva in sploh religioznosti gre za svobodo in kadar gre zanj, človek lahko ravna drugače, kakor bi se od njega pričakovalo, z drugo besedo, človek v takih primerih lahko dela proti naravi in jo celo posiljuje.

Brezboštvo množic

Od leve: Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao

Dejansko je množično brezboštvo in množična vernost sploh, katero najdemo v nekaterih državah, stvar državne oblasti, ki svoje pribivalstvo načrtno silijo, da sprejme brezboštvo ali brezverstvo prav zaradi nasilja. Te vrste držav se poslužujejo nasilne propagande brezboštva, kateri se preprosti ljudje ne morejo upirati. Posamezniki niso v stanju, da bi se odločali po svoji pameti, ker skoraj ne morejo misliti s svojo glavo. Zato takšno brezboštvo, propagirano in vsiljevano ni noben dokaz, da ga ljudje res sprejmejo in

v praksi izvršujejo. Če pod takšnim pritiskom in v takšnih razmerah skoraj vsi državljani sprejmejo brezboštvo, seveda ne gre za to, da bi bili o njem prepričani, ampak ga sprejmejo, ker nimajo druge možnosti. Če vedno takšne države s silo propagirajo brezboštvo, je to verjetno znak, da ga ljudstvo nikdar ni sprejelo za svoje osebno prepričanje.

Brezboštvo posameznikov

Kar pa zadeva brezbožnost posameznih oseb, ta ni upravičen, ker je pač trditev, da Bog ne obstaja - napačna. Če so takšni brezbožci, je to dejstvo pripisovati bolj njihovim neurejenim strastem in nemoralnemu življenju kot pa umskemu prepričanju, da Bog res ne obstaja. Lahko kdo trdi, da je brezbožec, kljub moralnemu življenju, a težko, če ne sploh nemogoče, da bi bil v svojem napačnem mišljenju iskreno prepričan. Pogosto mnogi takšni tajivci bivanja Boga to svojo navidezno prepričanje uporabljajo predvsem kot polemično orožje, pogosto celo kot očitek nelepemu življenju kakšnega duhovnika. V tem zadnjem primeru bi to nastrojenje bilo bolj antiklerikalizem kot brezboštvo.

Praktično brezboštvo

Poleg že omenjenih oblik brezboštva obstaja tudi praktično brezboštvo. Tajiti božje bivanje je pogosto izgovor, ki ga uporabljajo ljudje, ki sicer verujejo v božje bivanje, a ker živijo nemoralno življenje, jim seveda ne prija, da bi obstajala priča njihovih slabih dejanj; še posebej ne kot sodnik, ki

jim grozi s kaznimi, če vztrajajo na svoji zgrešeni nemoralni poti. Mnogi, po imenu kristjani, se predajajo nemoralnemu življenju in so zato kandidati, da bodo poskušali bivanje Boga tajiti tudi na teoretičnem področju. Kdor ne živi kot Bog od njega zahteva in po vsej pravici pričakuje, ta bo skušal dokazati, da Boga ni, takšno brezboštvo nima najmanjšega teoretičnega opravičila.

Brezboštvo današnjega človeka

Kljub vsemu do sedaj povedanemu danes teoretično in praktično brezboštvo zavzema vedno večje mesto v današnjem svetu. Prvi Vatikanski koncil pravi: »Tajiti Boga in vero danes ni nekaj nenavadnega in sicer zunaj dežel, ki ateizem propagirajo s silo, kot nekaj obveznega.« Zato ni čudno, da je Pavel VI. imenoval ateizem kot najbolj resen problem sedanjega časa. Posebno je treba zato imeti pred očmi razliko med brezboštvom v preteklih stoletjih, ko je večina mislecev smatrala brezboštvo za nekaj človeku tujega in zato nekaj izjemnega. Pred nekaj desetletji je bilo duhovno ozračje verno, danes je pa duhovno ozračje brezversko.

Razlogi za brezversko ozračje

Kako je prišlo do takšnega duhovnega stanja? Brezdvomo, da je na dnu tega duhovnega stanja filozofija, kajti svet hodi in se dá voditi po idejah. Najprej se je treba vprašati: Zakaj so te krive ideje in napačni umski sistemi imeli tolikšen vpliv na človeško družbo? Razlogov zato je veliko. Glavna sta naslednja: V vseh prejšnjih stoletjih sta imela gotovost in negotovost velik vpliv na mišljenje ljudi.

a) Gotovost človekovega življenja danes:

Danes je zelo narastla gotovost. Napredek, tako teoretičen kot praktičen na vseh področjih človeškega življenja, je izredno ras-

tel. Odkar se je človek obrnil bolj k zemeljskim stvarim in se manj zanimal za Boga, je uspel odpraviti mnoge ovire in nevarnosti za normalno in srečno življenje na zemlji. Človeštvo se je začelo bolj posvečati zemeljskim stvarim in se v tem stanju dobro počuti. Zakaj naj torej potrebujemo Boga? Človek je opustil zanimanje za posmrtnost in se predal bolj delu za boljše in lažnejše zemeljsko življenje. Vedno znova se širi miselnost, da je Bog nekaj nepotrebne. Bolj kot se človek polašča tega sveta, bolj se oddaljuje od Boga. Zakaj naj bi Ga še potrebovali? Človek se manj zanima za oni svet in

vedno bolj za potrebe tega sveta. Res je, da potrebujemo mnogo urejenih stvari na svetu, npr. več in boljših bolnišnic, da še obstajajo pokopališča itd., a čim bolj se človeštvo posveča svetu in njegovim potrebam, tem manj potrebuje Boga. Pa tudi za stvari, ki jih še potrebujemo, se moramo bolj obračati na človeško pomoč kot pa na Boga.

b) Negotovost današnjega človeka:

Če je danes več varnosti kot nekdanj, je pa tudi res, da mnoge nevarnosti obstajajo še naprej. Doživeli smo dve veliki vojni v kratkem času, ki sta povzročili strahotna razdejanja. Kako strašne posledice sta pustili te vojni, ki jih še danes čutimo in le s težavo

in z velikim naporom popravljamo! Slovesno se razglašajo pravice državljanov, ki pa pogosto ostanejo le na papirju. In ista znanost, ki nam nudi toliko novega in lepega za naše življenje, nam na žalost grozi tudi z atomsko bombo. In toliko drugega trpljenja, kar naj bi kazalo na to, da je Bog nepotreben ali celo škodljiv.

Odgovornost kristjanov

Nietzsche je napovedoval, da se človek realizira v brezboštvu kot nov človek in resničen človek. Isti filozof pravi, da je človek brez Boga pristaš pravega humanizma. Tako je tudi Marx pisal, da je brezboštvo isto kot pravi humanizem. Vera je kot rak v družbenem življenju in zato potrebuje hitre in temeljite operacije. Odstranimo mu tega raka, ki se imenuje Bog, ki se imenuje religija. Ko se bo to storilo, bo človek ozdravel.

Pri vsem tem moramo priznati, da ima tudi kristjan odgovornost za širjenje takih idej o Bogu. Kolikim kristjanom Bog ni drugega kot neke vrste garant življenja na tem svetu, ne pa kot neka stvarnost za ta in oni svet. In koliko je tudi kristjanov, ki imajo Boga le za nekega muhastega zakonodavca, ki povzroča težko življenje ljudem, zlasti s svojimi prepovedmi. Koliko je tudi kristjanov, ki opravijo svojo vero le na podlagi božjih zapovedi in Boga smatrajo predvsem za sodnika in še več - maščevalca. Pavel VI. nas je zato vabil, da očistimo pojem Boga, kakršnega so imeli in še imajo nekateri kristjani.

Neki novinec se je opravičeval:

*»Danes vsi tako delajo.«
Učitelj mu je odgovoril:
»Vse napake, ki preidejo v modo, postanejo krepost.«*

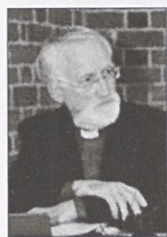

POKLON POLJSKEMU PAPEŽU

na Medverskem srečanju za mir v Krakovu

»Na Poljskem obstaja anti-semitizem, toda v manjši meri kot bi si ga mogli predstavljati, po zaslugi Janeza Pavla II., ki je dokazal, da je antisemitizem greh«. To je izjavil 7. septembra 2009 v Krakovu poljski rabin Michael Schudrich med enim od zasedanij mednarodnega srečanja za mir pod naslovom *Auschwitza ni mogoče pozabiti*.

To srečanje ob 70-letnici začetka druge svetovne vojne je sklical kardinal Stanislaw Dziwisz, krakovski nadškof in nekdanji osebni tajnik Janeza Pavla II., ki ga je organizirala *Skupnost sv. Egidija*. Na tem medverskem srečanju so hotele mnoge osebnosti različnih verstev in izvorov pokazati na lik pokojnega papeža in njegovo prepričanje v zvezi z judovstvom na mednarodnem medverskem razgovoru in promociji za mir.

Za luteranskega škofa iz Plock-a (Nemčija), Jürgen-a Johannesdotter-ja, »je bil Janez Pavel II. nadpovprečno dober pastir katoliške Cerkve pa tudi vseh krščanskih Cerkva«.

Med svojim nastopom pri okrogli mizi *Spomin in prerokba, dediščina Janeza Pavla II.*, je po mnenju tega škofa »ta papež dokazal, da ni miru brez sprave in odpuščanja, in da je vključno, ko je bil bolan, živel in dajal dokaz evangelijske svobode«.

Proti materializmu

Michel Camdessus, častni guverner Francoske banke, je komentiral, »da je bil Janez Pavel II. mož poln zgodovine, ki je znal pravilno razlagati antično in sodobno

zgodovino. Da jo je skušal čim bolj približati in iz nje povesti nauk in nakazati pot k spreobrnjenju za civilizacijo ljubezni«.

Camdessus se je spominjal dveh srečanj, ki jih je imel z njim, med katerima sta razpravljala o novi vlogi Mednarodnega denarnega sklada in o podpori deželam Vzhoda v njihovem prehodnem stanju in tržno ekonomijo po letu 1989.

»Veliko mi je govoril o skušnji svoje dežele, o izgubi upanja njegovih sorojakov zaradi popustljivosti ali nesposobnosti velikih demokracij nasproti pojavu velikih totalitarizmov. Še posebej je omenil tisto, v zvezi s sramotno delitvijo v Jalti, ki je prepustila dežele Vzhoda sovjetskemu vplivu skozi 45 let.«

Po mnenju poljskega papeža bi morali Zahod in svetovne ustanove prepričati »zapeljivost drugega materializma, ki ga je on videl v porabništvu in zahodnem ekonomizmu«.

Božji človek

Za kardinala Crescencio Sepe-ja, neapeljskega nadškofa, je bil Janez Pavel II. predvsem »božji človek in v dobrem pomenu oče človeštva, čeprav izgubljenega človeštva, na katerega, se zdi, je nena doma padla teža zapletene in žalostne zgodovine zadnjega stoletja v prejšnjem tisočletju«.

»Janez Pavel II. je bil prelomnik

novega časa. Upanje je začelo dihati med ljudmi«, je zatrdil.

Za pravoslavnega metropolita Serafina, romunskega patriarhata, »je bil Janez Pavel II. resničen prerok miru in edinosti med ljudmi« in »odvetnik revnih«.

Hkrati »se je počutil globoko ranjenega zaradi razkola kristjanov in, na nivoju verstev, zaradi dejstva, da so često vzrok etičnih in medetičnih sporov, namesto da bi bili vir miru za narode«.

»Ne morem tukaj skriti izkušnje romunskega božjega ljudstva, ki je med papeževo mašo, v prisotnosti patriarha Teoctisa začelo spontano kričati: 'da edinost! edinost!' To je bil preroški krik, ki ga morajo imeti odgovorni Cerkva vedno v srcu«, je spomnil.

SPOROČITELJ

Franco Sottocornola, odgovoren za *Center za medverski dialog Shinmeizan* (Japonska), je spomnil na potovanje Janeza Pavla II. v to deželo leta 1981, ko se je med

petjem otroškega pevskega zbora, ki je pel poljske pesmi, nenadoma dvignil in se jim pridružil.

»Ta scena je pretresla srce ne samo 7.000 prisotni mladini, temveč tudi tistim, ki so gledali televizijo in celi deželi.« je komentiral.

V Hiroshimi, potem ko je obiskal Muzej atomske bombe, je naslovil govor celemu svetu: »Največji del Japoncev je imelo prvič zaznanje katolištva Cerkve in svetovno vlogo rimskega škofa«, je razložil Sottocornola.

V Nagasaki-ju je papež predse-

ZA GUADALUPSKO TILMO¹ NI ZNANSTVENE RAZLAGE

*Dr. Adolfo Orozco na mednarodnem kongresu
v mestu Phoenix - (21. avgusta 2009)*

doval evharistiji in sprejel v cerkvi skupino 'skritih kristjanov', posvetil nove duhovnike in opravljal druge liturgične obrede popolnoma v japonščini. »Presenetljivo dejstvo«, je zatrdil.

»Potem sem zvedel od dobro informiranih oseb, da se je sveti oče pripravil skozi mesece, da je bral mašo v japonščini v svoji zasebni kapeli.« - je dodal Sottocornola. »Slišati govoriti papeža v njihovem lastnem jeziku je globoko pretreslo Japonce.

Zato se sme reči, da je bil Janez Pavel II. mojster v umetnosti komuniciranja z drugim, da je znal drugemu čutiti, da je v stiku z njim in da je bil 'zgled dialoga',« je končal.

O krepostil pa je oče Ivan še dejal: »Krepost, ki je ni spremljala skušnjava, ni krepost, ampak hipoteza.«

+

Nekdo izmed preizkušenih puščavnikov je pripomnil:

»Tako je življenje! Ko dovolj zrastemo, da dosežemo lonec z medom, nas ta ne privlači več.«

+

Učenec očeta Poemana je prosil za dovoljenje, da bi se posvetoval z drugim puščavnikom. Oče ga je ob tem opozoril: »Pazi! To, da se vedno posvetujemo, pomeni, da iščemo nasveta pri tistem, ki misli enako.«

+

Drugi je dejal: »Napuh je treba ubiti, če ga samo raniš, ne umre.«

Dr. Adolfo Orozco, izkušeni raziskovalec tilme, na katerem je gravirana podoba Device Marije iz Guadalupe, ki se je pred 478 leti prikazala sv. Janezu Diegu, je izjavil, da znanost nima nobene razlage za to, da se ta posvečena relikvija ohranja v tako izredno dobrem stanju.

V svojem predavanju na I. mednarodnem marijanskem shodu o Devici Mariji iz Guadalupe, ki je potekal v Phoenixu od 6. do 8. avgusta lani in so ga organizirali kolumbovi vitezi, je izvedenec zatrdil, da »vsako blago, podobno tistemu od tilme, ki je bilo postavljeno v vlažno in solnato okolje, kakršno obkroža baziliko, ni vzdržalo več kot deset let.«

Kopija te podobe iz Guadalupe, narejena l. 1789, potrjuje to dejstvo. »Ta podoba je bila naslikana z najboljšo tehniko tistega časa, bila je sijajna in narejena iz blaga, zelo podobnega tistemu od izvirne tilme. Poleg tega je bila še zavarovana s steklom, odkar je visela tam,« je rekel. »Kljub temu

Devica Marija iz Guadalupe

Sv. Juan Diego

so morali po osmih letih to kopijo odstraniti, ker je zgubljala barve in vlakna so se začela trgati. Nasprotno - trdi Orozco - je izvirni plašč že izpostavljen 116 let, ne da bi imel kakršnokoli zaščito in kljub izpostavljenju vseh vrst infrardečih in ultravijoličnih žarkov od deset tisočev sveč, ki so gorele v njeni bližini, poleg tega, da je bila izpostavljena vlagi in solnatemu zraku, ki obkroža svetišče.«

In nadaljuje: »Ena najbolj zanimivih značilnosti tilme je, da je zadnja stran tega blaga groba in ni gladka; medtem ko je sprednja stran (kjer je podoba iz Guadalupe), po mnenju slikarjev in znanstvenikov iz l. 1666; tako mehka kakor svila. To je potrdil skoraj sto let potem, l.1751, mehikanski slikar Mihael Cabrera.«

Po komentarju, da je tilma narejena iz vlaken agave, je poročal Orozco o dveh dogodkih, ki ima-

ta neposredno zvezo z njeno ohranitvijo. Prvi se je zgodil l. 1785, ko je neki delavec nehote polil del desne strani blaga s tekočino, ki je vsebovala 50% solitrne kisline. »Dejstvo, da kislina ni uničila blaga in ni poškodovala barvane-ga dela podobe, nima naravne razlage.«

Drug dogodek je bil v zvezi z eksplozijo neke bombe l. 1921, 150 m stran od tilme, ki je razdejala vse šipe v tem okrožju. »Vendar nepričakovano ni bila poškodovana niti tilma niti ni bila razbita navadna šipa, ki jo varuje.« Edino, kar je bilo poškodovano, je bil železni Kristus, ki se je skrivil.

»Ni razlage za to, da ekspanzivni valovi, ki so razbili šipe 150 m krog in krog, niso zdobili tiste, ki je pokrivala tilmo. Nekateri menijo, da je Sin s križem, ki je bil poškodovan, varoval podobo svoje matere. Gotovo je le, da nimamo naravne razlage za to dejstvo,« je ponovil.

Dr. Adolfo Orozco je od l. 1970 fizik in raziskovalec Geofizičnega inštituta mehikanske samoupravne narodne univerze. V mednarodnih krogih je objavil 13 del iz svojega raziskovalnega področja: o kozmičnih žarkih, zemeljskem magnetizmu in zgodovini znanosti. Predstavil pa je tudi 42 del iz svoje stroke z narodnih in mednarodnih shodov. Od l. 1983 do 1998 je bil družabnik, ustanovitelj in glavni tajnik Mehikanskega centra za sindonologijo², ki ga pa od l. 1999 naprej vodi. Od septembra 2004 je član Višje ustanove za guadalupske študije.

Prevedel Marjan Hribar

¹Tilma je kmečki plašč oziroma bombažen pled, ki ga nosijo poljedelci in je zavezan na eni rami.

²Sindonologija je veda, ki preučuje mrtvaške prte.

Nekdo je dejal: »Kdor te je užalil, ti bo težko odpustil.«

SPLAV V ŠPANJI je samomorilski detomor

Škof msgr. JESÚS SANZ MONTES
OFM

Objavljamo izjavo, ki jo je objavil v nedeljo, 18. oktobra 2009, mons. Jesús Sanz Montes OFM, škof v Huesca in Jaca, po manifestaciji za življenje, ki je potekala v Madridu en dan prej.

V teh zadnjih tednih smo videli, kako se je družba odzvala na temo o splavu, kot morda še nikoli. Vodilni član španske vlade je priznal, da ni šlo za vprašanje, ki naj bi ga odprto zahtevala družba, pač pa, da je s tem v zvezi nastal razkol, »ker je pač španska družba razdeljena na pol«. Veliko vprašanje pa je, če je res razdeljena samo na pol.

Španski škofje, ki sestavljamo Stalno komisijo, smo o osnutku zakona, ki je sedaj v parlamentu, izjavili že 17. junija, da »je verjetno njegova najbolj senčna plat zahteva, ki označuje splav kot pravico, ki naj bi jo zavarovala država.« Tu je vir nemorale in krivice, ki spridi vse besedilo. V členu 3.2 »se prizna pravico za svobodno odločeno materinstvo.« Žal pa ta člen tukaj ne pomeni, da ima vsaka ženska pravico izbrati, če hoče ali noče biti mati, temveč pomeni, da ima pravico odločati, da odstrani svojega že spočetega otroka!

Ko poslušamo zagovornike tega zakona, so polni takšne demagogije, toliko polresnic ter namišljenih razlogov, da postane tako zadeva slovesna in kar smešna, če ne bi šlo za človeško življenje najbolj nedolžnega bitja.

Če pomislimo na trgovino, ki je

za temi zločinskimi ukrepi, zardimo, kajti gre za zločin nad človeškim bitjem, ki ne more niti črhni v svojo obrambo. Gospodarske koristi splavnih klinik in laboratorijev kar tekmujejo za dobiček s splavnimi tabletami. Politični koristolovci se nesramno sklicujejo na tako imenovano naprednost, da dobijo donosne volilne glasove na račun grobih urokov tako umorjenih otrok, ki še nimajo let, da bi volili. Hujskati družbo za razpravljanje o tej važni temi zato, da se troši čas in prostor, ima namen, da se obrne pozornost od takšnih vprašanj, kot so gospodarska kriza, lastna in tuja korupcija ter izguba mednarodnega ugleda.

»Rešiti življenje nerojenega, rešiti življenje noseče matere!« Kje v družbi, kjer si moški prisvajajo oblast nad ženskami, je kak mož, ki ne bi podprl takšnega, navidezno plemenitega – v resnici pa - krivičnega zakona v tem kritičnem trenutku? Saj je z odvrtnim detomom povezana tudi usoda in celo smrt matere. Zato bodo skušali zakrinkati to »pravico« žene kot da je zahteva družbe, ki ne mara ječ za matere. Vse to bo na prvih straneh časopisov na dolgo razloženo z namenom, da se pridobi pristanek za krut umor pred bombažnim zidom, katerega skupno grobišče bo prostaško vedro za smeti.

Tako umorjeni otrok pa hkrati vodi tudi v samomor njegove matere. To drži tako, kakor se sliši. To bi lahko potrdile žene, ki prihajajo kradoma prosit pomoč, kakršne nikdar ne bi mogli dati plačani zakonodajalci in politiki na udobnih naslanjačih, ki podpirajo svoje blodnje, da bi laboratoriji in klinike delali Ameriko. Kajti gre za samomorilski umor, kjer umrje spočeto dete in kjer se začne grozna in dolga agonija za mater. Treba je rešiti dete, da se reši njegovo mater in rešiti mater, rešujoč dete v njenem telesu!

Manifestacija 17. oktobra v Madridu smo imeli za zakonito in potrebno, da se krščanski laiki pa tudi tisti, ki to niso, poslužijo pravice za miroljubno zborovanje kot ugovor zasnovanemu izzivu tolike moralne in družbene daljnosežnosti. Tako smo izrazili svoje nasprotovanje na-

IVAN LUŽOVEC SDB, ZLATOMAŠNIK

Na nedeljo Kristusa Kralja, 22. novembra, lansko leto je Ivan Lužovec daroval svojo zlato mašo v kapeli salezijanske inšpektorije v Buenos Airesu, na Almagro. V istem posloju je tudi ambulanta, kjer je Ivan interniran že vrsto mesecev zaradi infekcije v kolku. Le nekaj dni pred slovesnostjo si je toliko opomogel, da je mogel maševati – na vozičku. Kmalu nato je moral

črtovanemu zakonu, ki predstavlja resen korak nazaj v zaščiti pravice do življenja tistih, ki naj bi se rodili, večjo zapuščenost nosečih mater in nepopravljivo škodo za splošno blaginjo.

Prevedel Stane Snoj

na težko operacijo, in se zdravljenje vleče še do danes.

Ob vstopu so mu sanhuški pevci zapeli *Zlatomašnik, bod pozdravljen*, pozdravila ga je rodna sestra Kristina, salezijanka, ki je sv. mašo tudi oblikovala. K oltarju so pristopili somaševalci patri Mario Iantorno, kot inšpektorjev vikar, Ivanov osebni pri-

jatelj Pascual Faraoni, p. Domelech, p. Fr. Derito, od Slovencev pa Franc Barle in Dane Vrečar.

Maša je bila seveda v jeziku dežele, petje pa vse slovensko. Večina navzočih so bili slovenski rojaki: sorodniki, cerkljanski farani, sošolci iz begunske gimnazije, prijatelji, iz Patagonije pa delegacija sodelavcev iz Caleta Olivia.

V homiliji je Ivan poudaril, da praznik Kristusa Kralja ne sme biti v znamenju zmagošlavja, ampak služnja. Kristusov prestol je namreč križ. Su trono es la cruz, je rekel.

Po sv. maši so ga pozdravili, v imenu sobratov Pascual Faraoni, v imenu slovenskih salezijancev pa Dane Vrečar.

Sledila je prijazna družabnost ob zakuski. V dar smo dobili spominsko podobico, umetniško ročno delo Ivanove sestre Julke. V imenu družine je Ivana pozdravil nečak

Toni Kokalj, ki je tudi njegov kinesiolog, v imenu sošolcev (špitalskih) pa Vinko Rode. O slovesnosti so bili obveščeni tudi sošolci »Američani«, in so se vabilu primerno odzvali.

El padre Juan – za domačine – je večino svojega poslanstva odslužil v Patagoniji. Vrsto let je

bil inšpektorjev delegat za salezijanski jug. V Rio Gallegos je bil pol drugo dobo ravnatelj v glavni salezijanski hiši (devet let), v zadnjem času pa spet toliko let predstojnik v Caleta Olivia.

vir

**Prof. VINKO RODE na ZLATI
MAŠI sošolcu, salezijancu
IVANU LUŽOVCU**

Dragi Ivan!

(Navzočim domačinom sem se opravičil, da bo 'spič' v jeziku, ki nam je bil pogovorni v dobi sošolstva in ki je naš materni jezik, v slovenščini.)

Kaj nas je danes zbralo pri tvoji zlati maši? Neverjetno daljno poznanstvo iz šolskih klopi – izpred 60 let. V prelomnih okoliščinah smo se spoznali, v izjemnih okoliščinah smo se potem odločili vsak za svojo življenjsko pot. Lik profesorja Luskarja je nedvomno vplival na vse nas. Sploh pa je bilo taboriščno okolje vzgojno v vseh ozirih: kot da bi bili na triletnih duhovnih vajah. Kar nekaj špitalskih dijakov se je odločilo za posvečeno življenje. (Iz našega razreda kar osem)

Petdeset let je preteklo od tvoje nove maše. V Cordobi prav na današnji datum, potem pa v Slovenski vasi v Lanusu. Pred očmi

Udeleženci prisostvujejo zlati maši salezijanca Ivana Lužovca

imam lepo sliko novomašnika s sošolci.

Za tvojo srebrno mašo smo se spet zbrali v Slovenski vasi. Na pogostitvi v Hladnikovem domu je bilo omizje sošolcev polno zasedeno. (Danes smo navzoči samo štirje.)

Ivan, s tabo se veselimo tako lepega življenjskega jubileja. V kolikor nam je znana tvoja duhovniška pot, jo cenimo. Občudujemo tvojo zavzetost za evangeljsko pristnost, vemo za tvojo popolno predanost vzvišenemu poslanstvu. In da si osebno zelo skromen.

Malo znana nam je tvoja teološka naravnost, vemo pa, da si nenasitno ukaželjen vseskozi do danes.

V Patagoniji si dobro poznan, v slovenski skupnosti skoro nič. (Celo ljubljanska *-Družina* te je spregledala.) Čuli smo, da je svoj čas p. Juan slovel kot ustanovitelj in voditelj temeljnih krščanskih občeštev (19 po številu). (Tu dodajam, da je tudi vodil znane *Cursillos de Cristiandad*,

Prof. Vinko Rode govori svojemu sošolcu zlatomašniku Spodaj: Zlatomašnik s prisotnimi sošolci

pa da je bil duhovni voditelj Don Boskovich prostovoljcev.

Ustanovil in vodil je številne aguracije za mlade (grupos juveniles).

A kaj bi našteval, saj vemo, da ti to ni všeč. Morda bomo le kje brali o tem.

Dragi Ivan, naše čestitke in naše zagotovilo iskrenih simpatij. V imenu sošolcev, tu prisotnih, pa onih v Sloveniji in v Ameriki ti kličemo: Zlatomašnik, bod pozdravljen!

Bog te živi in ti naj nakloni še vrsto plodnih let. Na zdravje!

Pod črto dodajam, kar sem mogel preveriti šele pred dnevi:

Dane Vrečar, sobrat in sošolec, pripoveduje, da je Ivan zelo priljubljen tudi med sobrati salezijanci: vedno dostopen vsem, prijazen, s posebnim darom za poravnavo malih nasprotij. Da je povsod vnašal evangeljski duh bratstva, strpnosti in sodelovanja. In ker je znal gladiti ostrine, so ga redno klicali na odgovorna, voditeljska mesta.

Petje med zlato mašo je vodil Andrej Selan. – Zlatomašnik v krogu svojih najbližjih.

FACUNDO CABRAL je drugačnega mnenja

Ti sploh nisi potr, si samo raztresen...

... Raztresen si od življenja, polnega ljudi, raztresen od življenja, ki te obdaja: delfini, gozdovi, morja, gore, reke.

Ne delaj, kar dela tvoj brat, ki trpi zaradi enega človeškega bitja, ko jih je na svetu vendar pet tisoč šeststo milijonov. In živeti sam tudi ni tako slabo. Meni zelo leži imeti možnost, da se sam odločam za vse, kar hočem početi. Prav zaradi te osamljenosti poznam sam sebe ..., kar je nekaj osnovnega za življenje.

Nikoli ne izgubi življenjskega poleta, kot ga je zgubil tvoj oče, ki se počuti starega, ker ima sedemdeset let in je pozabil, da je Mojzes vodil eksodus pri osemdesetih in Rubinstein predvajal Chopina kot nihče drug pri devetdesetih, če navedem samo dva znana primera.

Ti nisi potr, si pa raztresen. Zato si domišljaš, da zgubljaš, kar sploh ni mogoče, ker ti je bilo vse dano. Saj nisi napravil niti enega lasu na tvoji glavi, zato ne moreš biti lastnik ničesar.

Poleg tega ti življenje ne jemlje ničesar. Celó osvobaja te stvari... in razbremenjuje, da lahko letiš bolj visoko in dosegaš polnost.

Od zibelke pa do groba je šola. Kar so zate problemi, so v resnici nauki. Ničesar nisi zgubil. Kdor je umrl, nas je samo prehitel, kajti vsi romamo tja. Vrh tega njego-

vo najboljše, ljubezen, ostaja v tvojem srcu.

Ni smrti... je samo selitev. Na oni strani te čakajo izredni ljudje: Gandhi, Miguel Angel, Whitman, sv. Avgustin, mati Terezija, tvoj ded in moja mati, ki je bila prepričana, da je uboštvo bliže ljubezni. Ker nas denar raztresa s preveč rečmi, nas odtuja in dela nezaupljive.

Delaj samo to, kar imaš rad, pa boš srečen. Kdor dela to, kar ljubi, je »obsojen« na uspeh, ki bo prišel, kadar mora priti. Kajti to, kar mora biti, bo, in je naravno, da pride. Ne stóri ničesar zaradi dolžnosti niti zaradi obveznosti, temveč samo iz ljubezni. V tem primeru bo polnost in v tej polnosti je mogoče vse in brez napa, ker te spodbuja naravna moč življenja, ki je dvignila mene, ko je strmoglavilo letalo z mojo ženo in hčerko. Ali sila, zaradi katere še živim, ko so mi zdravniki odmerjali samo tri ali štiri mesece življenja.

Bog ti je dal v skrb človeško bitje in to si ti. Sebe moraš narediti svobodnega in srečnega. Potem boš mogel deliti resnično življenje z drugimi.

Pomni: »Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.« Spravi se s seboj, postavi se pred ogledalo in si predstavljaš, da je stvar, ki jo zreš, božje delo. V tistem trenutku skleni, da hočeš biti srečen, kajti sreča je pridobitev.

Razen tega pa sreča ni neke vrste pravica, temveč dolžnost; saj če si nesrečen, greniš vso okolico. En sam človek, ki ni imel daru niti poguma za življenje, je ukazal pomoriti šest milijonov judovskih bratov.

Toliko reči je, katerih smo lahko veseli, hkrati pa je naš korak na zemlji tako kratek, da je trpljenje zguba časa. Razveseljuje nas lahko pozimi sneg in spomladi rože, Perusijeva čokolada, francoska štruca, mehiški prigrizek, čilsko vino, morje in reke, nogomet Brazilcev, Tisoč in ena noč, Božanska komedija, Kihot, Peter Páramo, Manzanerov bolero in poezije Whit-

Poleg njegovega apostolskega delovanja naj omenim tudi njegovo civilizacijsko delo.

Sredi patagonske puščave, blizu Río Gallegos, je ustvaril pravo oazo, ki zdaj služi predvsem za zborovanja, za duhovne vaje in tudi za razvedrilo. S sodelavci – seveda – je posadil dva tisoč dreves, napeljal namakalne naprave, vzgojil tako pravi gozd, kar je bistveno za tisto vetrovno podnebje. Ustanova danes nosi njegovo ime.

Menda je v Caleta Olivia dnevno po nekaj ur vlival cementne zidake za poslopje, ki bi naj služilo komunitarnim dejavnostim. Tako je s prostovoljnimi delom sodelavcev in osebnim zgledom ustvaril novo središče za družbeno rast in razvoj. Ni se ogibal ročnega dela, kot vidimo. Osebnostno je skrbel za cvetlični vrt pred semeniščem v Cañadón Seco. Seveda, saj ga je on posadil.

In končno, ne morem mimo njegove gostoljubnosti. Osebnost sva je bila deležna z ženo na potovanju po Patagoniji. Prav v *Duhovnem življenju* je bila objavljena tista pustolovščina. Ivan za volanom tudi po šestnajst ur na dan – pa zmeraj dobre volje. Nepozabno! Bog ti povrni!

vir
Foto Stane Snoj

Neki nezadovoljen menih se je stalno pritoževal nad svojim življenjem. Nekoč mu je oče Besarion rekel:

»Morda je pa življenje nezadovoljno s teboj, rado bi živelo z nekom, ki ga želi.«

+

Nekemu drugemu, ki se je stalno pritoževal, je rekel oče Makarij: »Če si nesrečen, pomisli na žirafu z vnetim grlom in na stonogo s kurjimi očesi.«

mana; glasba Mahlerja, Mozarta, Chopina, Beethovna; slike Caravaggio-ja, Rembrandta, Velazqueza, Picassa in Tamazo-ja med toliko čudi.

Če pa imaš raka ali sido, se lahko zgodita samo dve stvari, obe dobri: če te premaga, te reši telesa, ki je tako nadležno (lačen sem, zebe me, zaspan sem, rad bi, imam prav, imam dvome)... če ga pa premagaš, boš bolj ponižen, bolj hvaležen..., zato hitro srečen in prost velikanske teže krivde, odgovornosti in nečimrnosti. Pripravljen vsak trenutek globoko živeti, kakor mora biti.

Ti nisi potr, samo brez dela si. Zato pomagaj otroku, ki te potrebuje, temu otroku, ki bo tovariš tvojega sina. Zato pomagaj starim in mladi ti bodo pomagali, ko boš sam star. Ni dvoma, da je sreča v služenju, kako uživati naravo in paziti nanjo za tistega, ki bo prišel. Brez mere dajaj in brez mere ti bodo povračali. Ljubi tako, da se boš spremenil v ljubljene; še več, da se boš spremenil v utelešeno Ljubezen. Pa naj te ne bega nekaj maloštevilnih morilcev in samomorilcev.

V večini je dobrota, a se je ne opazi, ker se ne razkazuje. Bomba naredi več hrupa kakor vsaka nežnost, toda za vsako bombo, ki ruši, je milijone nežnosti, ki ohranjajo življenje. Se spleča, kajne?

Če bi imel Bog hladilnik, bi imel tvojo sliko nalepljeno nanj. Če bi On imel denarnico, bi bila tvoja slika v njej. On ti pošilja rože vsako pomlad. Vsako jutro ti pošilja jutranji svit. Vsakokrat, ko hočeš z Njim govoriti, te posluša. On more živeti v kateremkoli delu veselja, a je izbral tvoje srce. Drži se ga, prijatelj, On je nor nate!

... Bog ti ni obljubil dni brez bolečin, smeha brez žalosti, sonca brez dežja, pač pa je obljubil potrebno pomoč za vsak dan, tolažbo za solze in luči za na pot.

Kadar ti življenje nudi tisoč razlogov, da bi jokal, mu dokaži, da imaš tisoč in en razlog za to, da se nasmeheš.

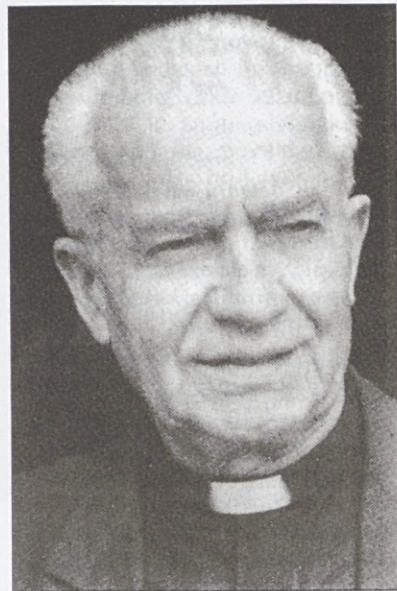
Z interneta prevedel
Marjan Hribar

Prelat JOŽE GUŠTIN je odšel

Rojen je bil 17. aprila 1919 na Gornjem Mokrem polju, župnija Šentjerneja na Dolenjskem. V družini je bilo deset otrok, Jože je bil drugi po starosti. Prve tri razrede je dovršil v pol ure oddaljeni Orehovici, devetleten pa je moral k stricu za pastirja v vas Leskovec v sosednji brusniški župniji. Tam je šolski upravitelj pregovoril očeta, da je privolil vpisu v novomeško gimnazijo. Bogoslovne študije je opravil v Ljubljani, le zadnje izpite je opravil že v begunskem slovenskem semenišču. V duhovnika ga je v Krki na Koroškem posvetil 19. maja 1945 nadškof Šarič, ki se je takrat tudi mudil kot begunec v Celovcu. Vpisan je bil v ljubljansko škofijo (od leta 1976 pa v nadškofijo Buenos Aires). Najprej je bil kaplan v rojstni vasi škofa Rožmana, v Šmihelu pri Pliberku (od leta 1945 do 1948). Po odhodu iz Evrope je bil v škofiji Temuco (Čile) od 1948 do 1952. Od leta 1952 pa do smrti je živel in deloval v nadškofiji Buenos Aires.

Od leta 1954 do 1979 je bil osebni kaplan pri dveh nadškofih-kardinalih: Santiago Luis Copello (1954-1959) in Antonio Caggiano (1959-1979). Poleg tega je bil kaplan pri argentinski Zvezni policiji (1957-1982, zadnjih sedem let vrhovni kaplan); soustanovitelj in sodelavec duhovniške revije *Omnes unum* (1952); tajnik duhovniške zveze Unio apostolica (1948-1970); duhovni vodja argentinske Marijine legije (1959, od 1976 nadškofijski duhovni vodja); nadškofijski asistent pri Nujni (nočni) duhovniški službi (1956-1976); leta 1962 je ustanovil Prijatelje Dobrega pastirja za duhovno in materialno pomoč padlim dekletom.

Leta 1970 je obhajal srebrno mašo v cerkvi Srca Jezusovega v Buenos Airesu. Ob navzočnosti kardinala Caggiana je s srebrnomašnikom somaševalo 12 argentinskih in 8 slovenskih duhovnikov. Pridigal je

buenosaireški pomožni škof mons. Segura.

Bil je tudi župnik pri Sacratissimo Corazón de Jesús (1984-1988); zadnja leta – pred boleznijo – je bil tudi duhovni vodja pri argentinski Katoliški akciji in pri Serra Clubu (za duhovniške poklice).

Te skope življenjske podatke je sam bogato ilustriral v pogovoru, ki ga je imel leta 1995, ob svoji zlati maši, z urednikom naše revije, g. Jožetom Škerbcem. Iz obširnega pogovora se nam je zdelo primerno ponatisniti predvsem tele njegove spomine:

»Kot študent v Novem mestu sem se od začetka udejstvoval kot član 'Križarjev sv. Frančiška', versko kulturno dijaške organizacije 'Vesna' in 'Dijaške Marijine organizacije', v višji gimnaziji pa predvsem pri dijaški Katoliški akciji 'Mladcev Kristusa Kralja'. Takrat so se mi precej upirale njene zahteve pri vzgoji mladih fantov, danes pa priznam, kako pozitivno je vplivala na oblikovanje moje osebnosti in druge dijaške mla-

dine. Kako potrebna bi bila ta vzgoja na metoda tudi danes!

Sodeloval sem pri gledališki skupini katoliških dijakov in sem bil tudi pri gimnazijskem pevskem zboru. Dijaki smo bili razdeljeni na 'klerikalne' in 'liberalne' in smo zelo razgibano branili vsak svoje poglede na življenje...«

Za duhovniški poklic se je odločil šele po končani srednji šoli in povedal, kaj ga je nagnilo k temu, in dodal:

»Takrat je bilo pri nas veliko duhovnikov, ki so se požrtvovalno posvečali delu za versko in narodno prenavo našega ljudstva. Naj omenim samo novomeškega kanonika in našega kateheta Franca Keka, ki je bil ob nastopu partizanov med prvimi zverinsko umorjen in vržen v brezno.«

Ko je postal bogoslovec, je doživljal »važno prehodno dobo Cerkve v Sloveniji«:

»Tiste, ki smo bili vzgojeni v dijaški Katoliški akciji (profesor Tomec), je presenetilo nenaklonjeno gledanje nekaterih bogoslovcev na resen študij, hišno disciplino, avtoriteto cerkvenih predstojnikov... Ob več prilikah je prišlo med obema skupinama do hudih debat... Tista leta je dala prav vzgoja profesorja Ernesta Tomca veliko duhovniških poklicev. Po pametnem in modrem postopanju teh je vpliv križarskega duha začel v semenišču slabeti in po nekaj letih ga ni bilo več čutiti...« Opis semeniških razmer je pojasnil z besedami: »Velika večina na obeh straneh je končala svoja življenja s krono mučeništva.« Na vprašanje, kako je preživljal okupacijo in revolucijo, je odgovoril:

»Med okupacijo in po pričetku partizanstva (1941-1945) tudi med počitnicami nisem mogel biti veliko s svojimi domačimi, ker je bila naša vas

ves čas pod kontrolo rdečih. Mlajši brat Janez je bil pri Katoliški akciji za kmečke fante in ko se je v prvi polovici leta 1942 udeležil večmesečnega tečaja v Ljubljani, so ga komunisti odvedli v gorjanske gozdove in so ga po večdnevem zasliševanju in mučenju ustrelili (3. julija 1942). Na isti dan sta mučeniške smrti umrla še druga dva fanta iz župnijske skupine Katoliške akcije. Dva dni prej so komunisti ustrelili našega kaplana Vinka Kastelica, ki se je partizanom

Cerkev sv. Heme v Krki na Koroškem, kjer je bil posvečen v duhovnika Jože Guštin

sam izročil z namenom, da bi rešil fante. Boljševiška revolucija je v šentjernejski župniji zahtevala blizu tisoč žrtev. Že več mesecev po vojni so na smrt obsodili tudi župnika Franca Cerkovnika.

Ne morem trditi, da bi takrat kateri od naših profesorjev na teološki fakulteti zagovarjal partizanstvo in ne sprejel Rožmanove obsodbe komunizma in Osvobodilne fronte... Prof. dr. Lambert Ehrlich bi nam moral 26. maja 1942 pri prvi uri na fakulteti predavati apologetiko, pa ga ni bilo. Čudno se nam je zdelo, saj je

bil vedno tako točen. Malo prej je bil tam blizu na ulici ustreljen, ko je šel zjutraj od maše v kapeli Cirilovega študentskega doma. Skupaj z njim je bil ustreljen tudi študent Rojic, ki ga je spremljal...

Pri domobrancih sem bil dvakrat po tri mesece. Najprej sem bil dodeljen v rekrutsko četo, nato pa še kot domobranec ostal v Novem mestu v kulturno propagandni pisarni, ki jo je vodil dr. Franc Blatnik. Za božič sem se vrnil v bogoslovje

in sem končal peti letnik teologije. Pred poletnimi počitnicami leta 1944 se je v semenišču razširila novica, da se moramo bogoslovci odločiti, ali za domobrance ali za nemške delavne brigade za kopanje bojnih jarkov. Seveda smo se vsi odločili za domobrance. Osebnost sem šel nazaj v Novo mesto v pisarno k dr. Blatniku, kjer sem predvsem pomagal pri vsakdanji izdaji domobranskega glasila 'Za blagor očetnjave'.

Za šolsko leto 1944-45 je škofijski urad v Ljubljani dosegel pri domobranskem vodstvu, da smo se mogli bogoslovci šestega letnika vrniti v semenišče. Nekateri se tej možnosti niso odzvali. Bilo nas je šestnajst in so bila predavanja na Teološki fakulteti samo za nas...

Ob koncu vojne so bogoslovci ljubljanskega semenišča, razen šestega letnika, doživljali usodo domobrancev. Velika večina je bila vrnjena iz Vetrinja na Koroškem in so končali na različnih partizanskih moriščih Slovenije. Šestnajst iz zadnjega letnika smo imeli v začetku maja 1945 končane potrebne študije in smo bili že diakoni. Škofijski urad je dal vsakemu uradno potrdilo, da imamo vse pogoje za mašniško posvečenje. To nam je pomagalo, da

smo bili vsi posvečeni takoj po prihodu v begunstvo in v različnih škofijah v zamejstvu...«

Povedal je tudi, koliko od teh bogoslovcev in kje je doživelo svojo zlato mašo. Za zlatomašniški jubilej jih je bilo še enajst in so bili tako razkropljeni po svetu: Jože Kvas (ljubljski pomožni škof) in Janez Rupnik v Sloveniji, Dušan Česen na Koroškem, Ivan Osana v Severni Italiji, Vinko Žakelj v Belgiji, Mirko Kozina v ZDA, Milan Palčič v Ekvadorju, Andrej Pogačar v Čilu, Janez Malenšek in Guštin v Argentini... Na vprašanje, kje je prebil tri leta do odhoda čez 'lužo', je odgovoril:

»Po mašniškem posvečenju v Krki na Koroškem sem šel po posredovanju Vinka Zaletela za kaplana v Šmihel pri Pliberku, ki je rojstna župnija pokojnega škofa Rožmana. To je bila takrat še popolnoma slovenska župnija. Tri leta, do odhoda čez 'lužo', sem bil tam. Ta doba je bila najlepša v mojem duhovniškem življenju. Kako dobri ljudje so naši Korošci! Pa je prišlo leto 1948, ko je tudi nas begunske duhovnike prevladala neka psihoza ali strah, ki sta nas silila naprej po svetu, daleč od mejá komunistične Slovenije...«

Osem sobratov se nas je odločilo za Čile, kjer je tista leta veliko storila za Slovence redovnica usmiljenka sestra Vincencija Kaplja. Ona nam je posredovala, da so šli štirje v škofijo Arancagua, drugi štirje smo šli pa v Temuco... Rad sem bil v tej deželi. Ljudje so dobri in so nas z velikim razumevanjem spremljali pri začetnih težavah, zlasti glede neznanja jezika. Gotovo bi ostal tam še do danes, če ne bi bilo neke posebne okoliščine, ki je motivirala in upravičevala mojo preselitev v Buenos Aires.«

Tista 'posebna okoliščina' je bila Duhovniška zveza, ki je želela povezovati vse slovenske duhovnike v zamejstvu. V začetku je za to skrbel dr. Truhlar, ki je bil spiritual v našem begunskem taborišču v Italiji. Ko pa je šel k jezuitom, se je pismeno obrnil

Jože Guštin s kardinalom Copellom
Spodaj: Buenos Aires, leta 1954. Soba Jožeta Guština na pogorišču škofijske palače

name, ko sem bil na župniji na Koroškem, s prošnjo, naj bi jaz prevzel to skrb. Ni bilo lahko. Mesečno sem moral zbrati snov za vestnik DZ in ga razmnoženega poslati za-

stopnikom po svetu. Še dobro, da mi je župnik Jože Picelj dal na razpolago svoj pisalni stroj. Škof Rožman mi je iz ZDA poslal za nov pisalni stroj. In prav to delo me je skoraj prisililo, da sem se odločil za Buenos Aires, kjer je bilo večje število naših duhovnikov in članov DZ, da bi se za stvar zavzeli skupaj.

9. avgusta 1952 sem prispel v Buenos Aires. Mons. Orehar je uredil vse potrebno za moj sprejem v buenosaireško škofijo... Takratnega nadškofa kardinala Copella je mons. Orehar pogosto nagovarjal, da bi mi dovolil posvetiti se slovenskemu dušnemu pastirstvu v Argentini. Pa se to ni posrečilo, čeprav sem tudi jaz sam to želel. Po enem letu me je kardinal postavil za kaplana na župnijo sv. Ignacija, kakih sto metrov od stolnice in nadškofijske palače na Plaza de Mayo. Po nekaj mesecih me je imenoval za svojega osebnega kaplana. Še naprej sem maševal pri sv. Ignaciju, popoldne pomagal v pisarni, stanovati pa sem moral na škofiji in mu biti na razpolago večji del dneva. Poskrbeti je bilo treba za vse potrebno v hiši, nadzorovati osebje in spremljati kardinala pri vseh važnejših službenih opravilih. Doma sem moral predvsem sprejemati različne obiske in avdience in jih najavljati svojemu šefu. S kardinalom Copellom sva se zelo dobro razumela. Njemu in meni je bilo težko ob slovesu, ko je moral proti koncu leta 1959 na službeno mesto na rimsko kurijo. Tam sem bil večkrat njegov gost in skupaj z njim v osebni avdienci pri papežih Janezu XXIII. in Pavlu VI.

V letu 1955 sem od blizu in na lastni koži doživljal sovražno gonjo Peronove vlade proti Cerkvi v Argentini. Višek je bil sredi meseca junija, ko so 12. junija odpeljali v zapore skoraj vse mestne župnike in 16. junija je poulična drhal udirala sredi mesta v cerkve, župnišča in samostane, ropala in požigala. Tudi nadškofijsko palačo je ogenj popolnoma uničil, skupaj z zgodovinskimi arhivi. Tudi meni je zgorelo prav vse. Še tisto, kar sem

zase dragocenega 6. maja 1945 v Ljubljani na hitrico spravi v nahrbtnik in odnesel s seboj v begunstvo, mi je bilo tisti dan v Buenos Airesu uničeno. In vsi moji zapiski, zvezki osebnega dnevnika, fotografije, dokumenti, vse iz dobe desetih let izven Slovenije...

Po odhodu kardinala Copella v Rim oktobra 1959, in je bil njegov naslednik nadškof iz Rosaria kardinal Caggiano, sem bil takoj imenovan za njegovega kaplana; ne več osebnega, samo za kaplana, kar me ni tako vezalo na njegovo osebo in sem bil bolj prost, da sem se mogel posvečati različnim dušnopastirskim opravilom v nadškofiji...

Leta 1957 sem s privoljenjem kardinala Copella sprejel ponudeno službo kaplana pri argentinski Zvezni policiji. To sem opravljal 26 let, do upokojitve leta 1983. Zadnjih sedem let sem bil vrhovni kaplan. Z več kaplani smo po dogovoru opravljali vsestransko dušnopastirsko delo: nagovori v policijskih šolah, obiski bolnikov v dveh bolnišnicah, obiski in nagovori osebju na najrazličnejših službenih mestih, obisk družin, pogrebi, maševanje in delitev zakramentov v enajstih kapelah in oratorijih, ki jih ima policija v mestu Buenos Aires...

Pri Marijini legiji sem v Buenos Airesu začel delovati leta 1959. Od leta 1976 sem nadškofijski duhovni vodja. Osebnostno sem prepričan, da je Legija najbolj popolna apostolska organizacija za katoliške laike. Ustanovil jo je lrec Frank Duff 1921... Njen namen je osebno posvečenje članov in vsaj dveurno tedensko aktivno apostolsko delo. njena specifična oznaka so tedenski sestanki, apostolsko delo vršijo člani po dva in dva in morajo iskati možnost za aposolski stik z vsemi ljudmi. Ima aktivne in pomožne člane...

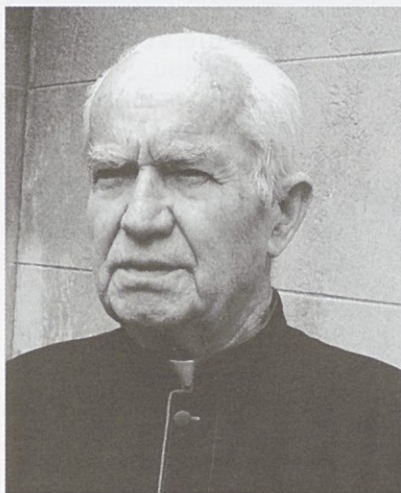
Moram pojasniti, da nisem jaz dal pobude za ustanovitev Legije v Sloveniji. Ko sem zvedel, da jo ljubljanski nadškof (Šuštar) zelo želi, sem se mu ponudil za pomoč.

Jože Guštin - dušni pastir v Barazateguiju. Po verouku v šoli Ivana Cankarja leta 1968

23. avgusta 1994 je bil v ljubljanski nadškofiji ustanovljen prvi višji svet Legije, ki se imenuje 'kurija'. Začetki niso bili lahki in še vedno se tam Legija počasi utrjuje in širi...

Vsa leta svoje dušnopastirske službe pri argentinski Zvezni policiji (1957-1982) sem bil tudi kaplan v Instituto San Miguel, ki pripada policiji in ji služi za pripor (za 21 dni)

Prelat Jože Guštin leta 2005

odraslih žensk, ki zagrešijo javno na ulici kaj proti policijskim odredbam glede prostitucije, škandala, pijanosti... Po odsluženih 21 dnevih gredo zopet na svobodo. Večina teh žensk preživi večji del svojega življenja v policijskem priporu. Začel

sem se zanje resno zanimati.

Prišel sem do zaključka, da je treba tem ženskam, zlasti začetnicam, na neki konkreten način pomagati, v kolikor je to možno in v kolikor one same to sprejmejo. Vodstvo policije in vodstvo v Inštitutu samem je mojo zamisel razumelo in me pri vsem podpiralo. Leta 1962 smo z družbo osebnih prijateljev, zlasti članov Marijine legije, ustanovili društvo z imenom 'Amigos de la Obra del Buen Pastor', katerega namen je 'tem žrtvam pokvarjene človeške družbe' pomagati duhovno in telesno, ko so v priporu v Inštitutu in ko si na svobodi večkrat upravičeno na tak neprimeren način služijo potrebno za življenje, ker jih človek samo izrablja... Ustanova ima cerkveno in policijsko legalno priznanje... Še vedno sem duhovni vodja te organizacije... O vsem bi mogel napisati debelo knjigo.

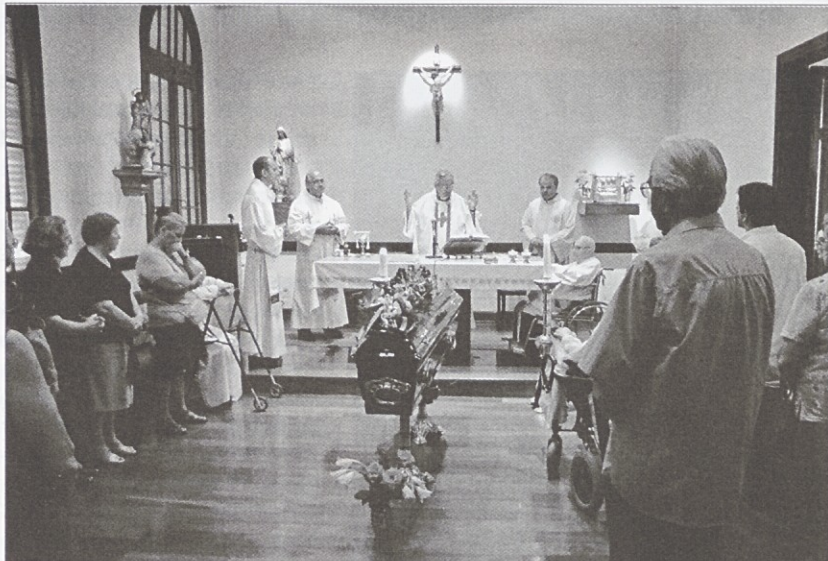
Za duhovniški poklic sem se odločil, da bi pastiroval v Sloveniji. Nekaj tednov pred posvečenjem pa sem moral zapustiti svojo domovino, da sem si rešil življenje. Sem pa vedno iskal možnosti, da bi tudi v tujini bil blizu svojim rojakom. Zato sem bil tako srečen prva tri leta na slovenski župniji na Koroškem. S to željo je bila tudi preselitev iz Čila v Buenos Aires, kjer sem bil vsa leta v stiku predvsem z našimi duhovniki...

V Berazateguiju sem začel leta 1963. Moj prednik je bil Stanko Škrbe, ki je želel tisto leto iti za tri mesece v Evropo in naj bi ga za tisti čas nadomestoval. Stanko se ni več vrnil in moram biti še naprej njegov namestnik v Berazateguiju...

Sodeloval sem pri začetkih Rožmanovega doma, te tako zaslužne ustanove za naše samske in ostarele ljudi. Še vedno grem rad tja, kadar me prosijo za mašo in povabijo na druga srečanja...

Ko je Vule Rupnik začel z društvom Protikomunističnih borcev, me je prosil, da bi sprejel mesto kurata. Rad sem se temu odzval...«

Na vprašanje, če bi se še enkrat moral odločati za poklic, ali bi se

Pogrebna sveta maša buenosaireskega pomožnega škofa s somaševanjem petih duhovnikov v kapeli duhovniškega doma. Foto Stane Snof

znova odločil za duhovniški poklic, je odgovoril:

»Brez vsega pomisleka bi se znova odločil za duhovniški poklic. Pri teh letih vidim še bolj jasno lepoto in vzvišenost tega poklica in njegovo odgovornost pred Bogom in pred ljudmi... Ko bi mogel znova začeti, bi se vsestransko bolj usposabljal in bogatil, da bi mogel čim več dajati ljudem...«

Leta 1997 je postal papeški častni prelat.

Vsa leta je poleg že omenjenega dela pri slovenskem dušnem pastirstvu rad pomagal pri spovedovanju

ob raznih priložnostih, posebej ob prvih petkih (v Ramos Mejíi).

Leta 2005, 22. maja, je ob žegnanju pri Mariji Pomagaj v Slovenski hiši obhajal svojo biserno mašo, šestdeset let duhovništva. Ker je bil zadnja leta skoraj popolnoma slep, je ob koncu jubilejne maše dejal, da Bogu posveča žrtev svojega trpljenja. Med Slovenci in Argentinci je bil spoštovan kot resen in goreč duhovnik.

Po daljši bolezni je umrl v nedeljo, 24. januarja 2010, v Duhovniškem domu v Buenos Airesu.

Pogrebno sveto mašo je daroval buenosaireski pomožni škof mons.

Luis Fernández, v pridigi se je od pokojnega poslovil njegov dolgoletni duhovniški prijatelj mons. Antonio Aloisio. V imenu slovenske skupnosti se je poslovil gospod Franc Cukjati. Pogreba se je udeležilo lepo število rojakov in mu v slovo zapelo nekaj slovenskih pesmi. Pokopan je v duhovniški grobnici na mestnem pokopališču Recoleta.

S.S.

Zgodilo se je NA LETALU med Johannesburgom in Londonom

Belka, okoli 50 let stara, je sedela poleg črnca. Očitno jo je to zelo motilo, saj je poklicala stewardeso: »Je kaj narobe, gospa?« jo je nagovorila stewardesa.

»Vi očitno ne opazite,« ji je le ta odgovorila. »Sedež ste mi določili poleg črnca. Odločno nasprotujem temu, da sedim poleg nekoga iz tako osovražene skupine. Zahtevam drug sedež!« »Pomirite se, prosim,« ji odgovori stewardesa, »skoraj vsi sedeži v letalu so zasedeni. Pogledat grem, če je kako mesto prosto.«

Stewardesa je odšla. Kmalu se je vrnila: »Gospa, kakor se mi je zdelo, v ekonomskem razredu ni nobenega prostega mesta. Govorila sem s kapitanom in ta mi je zagotovil, da tudi v poslovnem oddelku ni prostega mesta. Je pa eno prosto mesto v prvem razredu.« Preden je ženska lahko rekla karkoli, je stewardesa nadaljevala: »V naši letalski družbi sicer ni v navadi, da predsedamo ljudi iz ekonomskega v prvi razred. Vendar, glede na okoliščine, je kapitan začutil, da je res škandalozno, da nekdo sedi poleg tako ogabne osebe.« Stewardesa se je obrnila k črncu in rekla: »Tako da, gospod, če želite, lahko vzamete svojo ročno prtljago. V prvem razredu vas čaka prost sedež.«

V trenutku so drugi potniki, ki so bili šokirani nad dogodkom, vstali in zaploskali.

Z interneta

DUHOVNIK MARJAN

Zbral in zapisal MARKO KREMŽAR (10)

Po Družini

Na okrožno pismo Franca Kremžarja v Argentini je odgovoril tudi Matevž Moder, doma iz Dola pri Ljubljani, z datumom 16. marca 1950. Na koncu pisma, ki je pisano z lepo pisavo, na manjšem papirju, navaja kot svoje tedanje stanovanje v Buenos Airesu staro hišo v ulici Ramón Falcón 4158, kjer je takrat živel več slovenskih družin. Pismo se glasi:

»Spoštovani!

Z ozirom na vaš dopis od 18.11.49., glede delovanja duhovnikov gospodov Kremžarja in Hutha, med okupacijo Slovenije v letih 1941 in 1942, sporočam, kar mi je znano.

Kmalu po okupaciji, ko nam je okupator odvedel oba duhovnika in smo bili mnenja, da ne bomo mogli več iti k sv. maši, se zvečer nepričakovano pojavi sosed, sedaj pokojni gospod Kuhar in mi pove, da bo naslednje jutro - v zgodnji jutranji uri - pri njem v gornjem prostoru sv. maša, da bo daroval sv. mašo gospod Kremžar, ki je prišel iz Ljubljane.

Naročil mi je, naj zanesljivo povem, da se lahko sv. maše udeležé. Naslednje jutro se nas je nekaj zbralo in v določenem času pride gospod Kremžar. S seboj je nosil vse mašne potreščine.

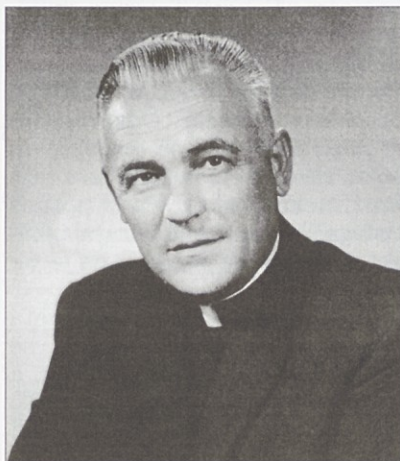
Nekako okrog štirinajst dni nato nas je zopet obiskal in smo bili zopet deležni sv. maše in sv. zakramentov. Baje je malo pozneje imel sv. mašo tudi pri sv. Katarini, pa za gotovo ne vem. Bil je obakrat vedrega lica, poln poguma in navdušenja za čast božjo in za zveščanje duš. Nas je vzpodbujal k vztrajnosti in stanovitnosti.«

Gornje poročilo je leta kasneje dopolnila hčerka Matevža Modra, Julka. Spominjala se je, da je duhovnik Marjan dvakrat maševal pri Kovačevih, to je pri družini Kuhar, ki so bili njihovi sosede. Obveščeni so bili le najbolj zanesljivi, ker so se ljudje bali. Zato je prav mogoče, da je

Marjan Kremžar

v bližini maševal še ob kaki drugi priložnosti, pa se o tem ni govorilo.

Sošolec Ivan Lavrih

Njegov sošolec Ivan Lavrih se tega obdobja spominja takole: »Po naši ordinaciji 2. julija 1939 so se najine poti razšle. Najprej vojaščina, potem pa nastanitev na fari. On v Trnovo, jaz pa v Dobropolje. Prišla so nad nas strahotna vojna leta in oba z Marjanom sva se vsak po svoje znašla v tem vrtincu. Najbrž se nisva nikdar več srečala, vendar smo vsi vedeli o njegovih vra-

golijah po Gorenjskem, kako je preoblečen v vse sorte uniforme varal Nemce in partizane. Marjan je hotel biti dušni pastir vsem, najprej seveda onim, ki niso imeli prilike za duhovnika. Marjan jim je nosil duhovno hrano in pomoč, pa korajžo, da niso obupali.«

Kaplan Marjan Kremžar je deloval ilegalno na Gorenjskem do pomladi leta 1942, torej vsega skupaj nekaj nad deset mesecev. Ko se je vrnil v Ljubljano, je pravil domačim, da je zadnje tedne obiskoval rojake v Poljanski dolini, pa da je bilo to dvakrat nevarno, ker so hodili tam okrog tudi partizani. »Do zdaj, ko so se ljudje bali le Nemcev, je še kar šlo, zdaj pa, ko se bojijo povrh še partizanov, je delo med njimi veliko težje.«

Takrat je bilo že jasno, da pričenjajo komunisti s pomočjo partizanskega gibanja revolucijo. Če bi imel Marjan glede tega še kak dvom, ga je izgubil, ko so nekaj mesecev po Emmerju, 18. marca 1942, Vosovci umorili predsednika študentske Katoliške akcije Jaroslava Kiklja, dober teden za njim pa duhovnika prof. Lamberta Ehrlicha. Čeprav se je tiste pomladi že odpravljal na odhod v Srbijo, je vendarle še opravljal svojo dušnopastirsko službo po zasedeni Gorenjski.

Prav na zadnje dni tega delovanja se nanaša naslednje pričevanje gospe Ane Šenk, doma iz Suhe pri Predosljah. Povzeto je po njeni pripovedi za magnetofonskega traku, snemani na Šenkovem novem domu, pri sinu Jožetu v Argentini:

»Bilo je spomladi leta 1942 in spomnim se, da je bil precej vroč dan. Zjutraj mi je rekel France, moj mož, da se bo oglasil pri nas duhovnik in imel mašo. Jaz sem se bala, ker so Nemci maše prepovedali. Rekla sem, da nisem za to, ker nas bodo Nemci zaprli, pa je povedal, da bo vse tajno in da so obveščeni glede maše sami zanesljivi ljudje. Takrat že dolgo ni bilo pri nas nobenega duhovnika, vse so odpeljali Nemci. Našega župnika, gospoda Ignacija Zupanca so imeli zaprtega z drugimi

Teti Franca Šenka pred Šenkovo domačijo na Suhi pri Predosljah. *Desno:* France Šenk z malim Jožkom in hčerkico Anico, ob kateri stoji njuna mama Ana Šenk

starejšimi duhovniki v Mengšu, kaplana pa so odpeljali Bog ve kam. Ob nedeljah smo šli v cerkev, kjer smo s cerkovnikom kaj brali in molili, a duhovnikov takrat ni bilo. Malo po tem dogodku so našega župnika izpustili in je spet lahko maševal, a to je bilo, kot rečeno, kasneje.

Potem je mož odšel, mislila sem, da je šel na občino, pa se je vrnil z nekim neznanim moškim. Povedal je, da je to duhovnik. Bil je še zelo mlad človek, suh, ne preveč visok, imel je brke in očala. Na sebi je imel temne hlače in srajco, čez pa telovnik ali kot smo takrat rekli, 'lajbič'. Kolo je prislonil v veži, nanj pa odložil nahrbtnik in suknjič.

Ko sem videla, da nameravajo sesti kar spodaj v 'hiši', sem rekla možu: 'France, tukaj vas vsak, ki stopi noter, lahko vidi, zakaj ne greste v gornje prostore.' Zgoraj je bil edini večji prostor najina spalnica, v kateri je spal Joško, ki je bil takrat star kaka dva meseca. Tja smo šli.

Duhovnik, ki je bil Marjan Kremžar, je pričel takoj spovedovati. Ni nas bilo veliko, morda kakih devet žensk. Večinoma so bile starejše, samo jaz in Slapničarjeve dve smo bile mlajše. Možje niso prišli, ali niso bili obveščeni ali pa so se bali. Ko smo vsi opravili spoved, je gospod Marjan maševal in nas obhajal kar tam v sobi. Tudi pridigal nam je, čeprav nas je bilo malo. Rekel je, da smo sicer v nevarnosti, a naj se ne bojimo,

da bodo z božjo pomočjo težave minile. Tolažil nas je.

Ko je mašo opravil, sem mu hotela prinesiti gor nekaj okrepčila, pa je rekel, da bo raje spodaj, a ni maral sedeti v 'hiši'. Prišel je v kuhinjo, kjer smo bili bolj sami zase. Tam sta z možem nekaj pojedla, vmes sta se pogovarjala, jaz sem ju pa gledala. Rekel je, da bo zdaj nehal hoditi po Gorenjski, ker mora v Srbijo, kjer so slovenski izgnanci. 'Srbija? To je pa daleč, pa tudi nevarno je,' sem rekla. Pa ni nič rekel, le malo se je posmejal. Potem sem ga vprašala: 'Kako pa boste šli zdaj nazaj?' Odgovoril mi je mož, da je že vse urejeno, da bosta šla na Belo in da ju bo v tisti hosti nekdo čakal. 'Pa ti poznaš tistega človeka?' sem vprašala. Zagotovil je, da ga pozna in da je zanesljiv.

Ko je France rekel, da morata naprej, je duhovnik vstal in se poslovil. Bil je prijazen človek, a meni se je zdel strašno mlad. Ko je v veži prijel za kolo, mu je rekel moj mož, da mu bo kolo on peljal. Jaz sem gledala za njima in sem mislila, kaj tale človek tvega. Ko se je France vrnil, je povedal, da je bilo res vse, kot je bilo zmenjeno. Ne vem pa, kam je šel od nas. O takih rečeh moj mož tiste čase ni govoril več, kot je bilo potrebno, jaz pa tudi nisem kaj dosti spraševala. Takrat smo se vsi bali, ker je bilo nevarno.

Kasneje mi je pravil mož, da so morali silno paziti, komu se lahko pove zaradi teh skrivnih

maš, da ne bi kdo kaj nehote izdal. Navadno je gospod Marjan po takih srečanjih zadnji prihajal in prvi odhajal. Tako, tudi če bi bil kdo nepreviden, Nemci od njega niso mogli kaj dosti zvedeti. Kmalu po tem se je vrnil naš nekdanji župnik, gospod Zupanc, ker so ga Nemci izpustili. Gospoda Marjana pa ni bilo več med nas.«

Ne vemo, kaj je nagnilo kaplana Marjana, da je prenehal z delom na Gorenjskem in se odločil za odhod med izseljene rojake v Srbijo. Po vsej verjetnosti je vplivalo na njegovo odločitev več razlogov. Eden je bil že omenjeno povečanje nevarnosti, ne le zanj, temveč za vse, ki so mu pomagali. Da ta nevarnost ni bila namišljena, potrjuje dejstvo, da so kasneje partizani mučili in umorili enega od njegovih najzvestejših sodelavcev, Vinka Pucka iz Vira.

Drugi razlog je bil, da so medtem Nemci nekaterim starejšim duhovnikom, ki so jih imeli spočetka zaprte, pustili do neke mere opravljati dušnopastirsko službo. Ljudje niso bili več tako duhovno zapuščeni, kot je bilo to prve mesece po okupaciji. Končno je nagnila tehtnico verjetno želja škofa Rožmana, da bi nekdo ponesel duhovno pa tudi stvarno pomoč rojakom, ki so jih bili Nemci izselili in ki so bili takrat poseljeni večinoma po južni Srbiji.

Vemo, da se je kaplan Marjan pričel pripravljati na odhod v Srbijo že meseca februarja, ko je še

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

APRIL

PRED 70 LETI (1940)

S 1. aprilom so hrvaški frančiškani, med katerimi je tudi rojak p. **Gabrijel Arko**, ustanovili novo postojanko v predelu José Ingenieros, v bližini Av. Gral. Paz in Villa Devoto, kjer živi največ Slovencev. Tamkaj se bo s časom uredila nova župnija. Urednik DŽ priporoča: »V slučaju potrebe se lahko obrnete rojaki tudi tja in tudi svete maše lahko naročite pri njih, kar vsem rojakom zelo priporočim, ker patri živijo tam v pravem apostolskem uboštvu in jim bo v lepo pomoč vsaka podpora.«

6: Društvo Slovenska krajina, ki združuje prekmurske rojake, je imelo veselico z 'vinsko trgatvijo'. Da je lepo uspela, so zašlužni predvsem Jože Kerec, Karel Balažič, Mihael Erös in Ivan Hozjan, pa tudi rojaki Benčec, Pintarič in Küzma ter veleposlanik Izidor Cankar.

Sredi aprila je močan veter z jugovzhoda potisnil vode 'Reke srebra' (Río de la Plata) in **poplavlil predele Velikega Buenos Airesa**, kjer živi veliko število Slovencev: Boca, Dock Sud, Crucesita, Avellaneda, Sarandí, Wilde, Villa Domínico, Berazategui, Quilmes, Berisso, Lanús, Piñeyro in seveda delto Tigre. Izselski duhovnik Janez Hladnik je obiskal tamkajšnje rojake in se pozanimal za njihovo usodo. Sicer nihče ni utonil, a škoda je bila ponekod velika. »Zelo prizadeti so bili Kandusovi, Klinčevi in Marčevi na Crucesiti, kjer je bila voda visoka dva metra.«

PRED 60 LETI (1950)

2: Slovenski izseljenski oder je predstavil drama Vest, ki jo je napisal Maurice Rostand; režiral in vlogo duhovnika je igral Janez Špeh, sceno je pa izdelal Vinko Petkovšek.

Pobožnosti Velikega četrтка in Velikega petka so bile za vse rojake na ulici Belgrano. Oba dneva je govoril ramoški dušni pastir Janez Kalan o trpljenju Jezusovem kot ceni odrešenja in o vrednosti Jezusove daritve na križu. Na Veliki petek je SPZ Gallus zapel **slovenski pasijon** v dr. Kimovčevi priredbi.

8: Vstajenjska maša v cerkvi sv. Frančiška na Belgrano je zbrala nad 1000 rojakov iz Buenos Airesa in okolice. Najprej so duhovniki zapeli slovesne jutranjice, nato pa se je razvila procesija, ki jo je vodil Anton Orehar ob asistenci duhovnikov Mernika SDB, Lenčka CM in Petelina OC. Spredej je mož nesel križ, kateremu so sledili moški z banderom Marije Pomagaj, ki so ga prinesli iz begunskega taborišča Barleta, nato je šel SPZ Gallus, ki je prepeval velikonočne pesmi, duhovščina z Najsvetejšim, za katerim so stopali odborniki **Društva Slovencev** in **Slovenskega katoliškega akademskega starešinstva**. Procesijo so zaključile žene in dekleta, »otroci so bili pa po Jezusovo pomešani med vsemi«.

9: Na Veliko nedeljo zjutraj so bile povsod kakor ob nedeljah sv. maše za Slovence. Na Belgrano je slovesno sveto mašo opravil Ladislav Lenček CM ob asistenci Mernika SDB in Levsteke, SPZ Gallus pa je prepeval Mozartovo mašo. Popoldne so bile na več krajih litanije. V Lanusu, v župniji Santo Cristo, se je zbrala velika skupina Prekmurcev, Primorcev

deloval na Gorenjskem. Ohranjen je namreč prepis dopisa z dne 20. februarja 1942, s katerim daje ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman dovoljenje Kremžarju Marjanu, duhovniku ljubljanske škofije, »da vstopi začasno v službo beograjske nadškofije,« če ga tamkajšnji ordinarij sprejme. Istega dne je dr. Rožman poslal beograjskemu nadškofu, slovenskemu rojaku dr. Josipu Ujčiču, v vednost kopijo gornjega dovoljenja »s toplo prošnjo in priporočilom, da imenovanega gospoda sprejme v začasno dušnopastirsko zaposlitev.«

Če je datum pisma, ki ga je v zvezi s tem odposlal beograjski nadškof dr. Ujčič škofijskemu ordinarijatu v Ljubljani pravilen, lahko sklepamo, da sta imela ordinarija glede duhovnika, ki naj bi deloval med slovenskimi izgnanci, že prej kako izmenjavo mnenj. V tem pismu z datumom 17. februarja, to je tri dni pred omenjenim dopisom ljubljanskega škofa, pravi: »Prosim, da izvolite izročiti priloženi dekret gospodu Marjanu Kremžarju. Njegovo imenovanje za kaplana pri Kristusu Kralju je bolj začasnega značaja; čim pride gospod Kremžar v Beograd, ga bomo poslali pač na ono dušnopastirsko postajo, kjer bomo videli, da je najbolj potreben.« Tipkano pismo ima na koncu rokopišno pripombo: »G. Marjanu Kremžarju, kaplanu! V prigribu se Vam pošilja dekret nadškofijskega ordinariata v Beogradu, s katerim ste nameščeni za kaplana pri župniji Kristusa Kralja v Beogradu.« Pripis je datiran 27. februarja 1942.

Ker je bila med vojno pošta ne le počasna, ampak tudi negotova, bi bilo mogoče, da bi se dopisa morda križala, verjetneje pa je s strojem zapisani datum napačen in je bilo pismo, enako kot pripis, napisano 27. februarja.

Prihodnjič dalje

Oče Sisoes pravi:

»Gorje ti, če je tvoja vera stara eno uro.«

in Kranjcev, vsi združeni okoli duhovnikov Hladnika in Markiča, ki sta zanje tudi imela shod *Bratovščine živega rožnega venca*.

V reviji DŽ je objavljen oglas, v katerem piše o prizadevanju za uresničitev zamisli o glasilu, ki bi nadaljevalo v zdomstvu slovensko kulturno tradicijo. To naj bi bila **revija Kultura**, ki jo že dalj časa pripravljajo predstavniki DO-SKI-ja (*Delovnega občestva za Slovenski katoliški institut*), ki mu predseduje prelat dr. Turk, tajnik pa je France Dolinar. »Naj velja to oznanilo kot povabilo med sodelavce, med ustanovnike in med naročnike.« Podpisujejo vabilo naslednji: dr. Vinko Brumen, dr. Tine Debeljak, France Dolinar, Božidar Fink, Alojzij Geržinič, Ruda Jurčec, inž. Albin Mozetič, Jože Osana in Karel Rakovec.

16: **Družabna pravda**, organizacija slovenskih podjetnikov in delavcev v Argentini, ki se po četrti točki svojih cerkveno potrjenih pravil trudi »zlasti med rojaki širiti katoliški socialni nauk v besedah in dejanjih«, je ustanovila svoj **študijski krožek**. Deloval bo pod vodstvom strokovnjakov iz področja družbenih vprašanj. Zamišljen je kot slovenska gospodarsko-socialna akademija v tujini. Poleg lastnega članstva vabi k 'součestvovanju' predvsem mladino organizirano v SDO in SFZ.

16: Slovenski rojak **Anton Soler Biljenski**, pianist in organist, je v cerkvi v Villa Devoto imel orgelski koncert za argentinsko publiko. Concertu so prisostvovali tudi številni Slovenci.

23: **Pouk krščanskega nauka za slovenske otroke** se je začel v sledečih krajih Velikega Buenos Airesa: Ramón L. Falcón 4158 (Capital Federal), Ramos Mejía (v cerkvi), San Martín (v sobi poleg cerkve), Florida (v župnišču), Lanús - župnija Santo Cristo (v župnišču), Quilmes (v župnišču).

Koncem aprila so **fantje**, organizirani v SFZ in katerih duhovno skrbstvo je poverjeno salezijancu Janku Merniku, **šli na izlet v Bernal** v tamkajšni salezijanski zavod, kjer se je zbralo 120 slovenskih fantov.

PRED 50 LETI (1960)

V postnem času so bile po slovenskih verskih središčih **velikonočne duhovne obnove**. Vodili so jih: direktor Anton Orehar, duh. syétnik Alojzij Košmerlj, dr. Filip Žakelj, Jože Jurak, Stanko Škrbč in Matija Borštnar.

Oznanilo št. 19: »**Kdo ruši našo skupnost?** Slovenska skupnost v Argentini je po 12 letih še vedno zdrava, zvesta Bogu in svojemu narodu. Da je to tako se moramo zahvaliti: trdnim slovenskim družinam, našim dušnim pastirjem, številnim organizacijam, društvom in domovom, našemu tisku, slovenskim šolskim tečajem itd. Zato: kdor te stvari napada, ruši in kvari zdravo slovensko skupnost.«

3: V Buenos Airesu je **pričel izhajati katoliški tednik Esquiú**. Oznanilo ga rojakom toplo priporoča.

8: Za dan žrtev za našo mladino SDP priporoča: 1) Zjutraj obudimo dober namen; 2) Udeležimo se sv. maše in pristopimo k sv. obhajilu; 3) Z veseljem prenašajmo teže dneva - zlasti še bolniki; 4) Odpovejmo se tej ali oni zabavi, nekoliko v hrani in pijači ter kajenju ali tisti stvari, na katero smo najbolj navezani; 5) Zmolimo vsaj en del rožnega venca, po možnosti pa tudi sv. križev pot; 6) Zaupajmo v Boga in v Marijo.

9: Na sestanku SKAS-a v Slovenski hiši je predaval Ruda Jurčec: **Problemi sodobne mladine**.

Obredov velikonočnih praznikov so se mnogi rojaki udeležili v kapeli Slovenske hiše. Direktorju Antonu Oreharju so asistirali Gregor Mali ter bogoslovca Lovre Tomažin in Jure Rode. Pel je pevski zbor Gallus pod vodstvom dr. Julija Savellija.

24: Na belo nedeljo se je praznoval **Slovenski dan**, že peti po številu, na Pristavi v Moronu. Posvečen je bil spominu škofa Antona Martina Slomška. Slavnostni govornik je bil bivši glavar dr. Leopold Eiletz.

iz naše kronike

METKA MIZERIT

41. **MLADINSKI DAN V SAN MARTINU** je bil v nedeljo, 13. decembra. V zahvalo za preteklo delovno leto so se mladi udeležili svete maše, ki jo je daroval dr. Jure Rode, mladi pa so jo spremljali s petjem in igranjem na kitaro. Sledile so igre v odbojki, nato pa skupno kosilo.

Kulturni program je bil v dvorani Slovenskega doma. Napovedovalka Kati Podržaj je pozdravila vse navzoče, posebej še veleposlanika RS prof. Avguština Vivoda in predsednika Doma inž. Tonija Kastelica. Po dviganju zastav in petju obeh himen je spregovoril predsednik mladine iz San Martina Damian Jerman. Pozdravila sta tudi predsednika centralnega odbora Sonja Rozina in Marjan Godec. Sledila je igra iz pravičnega sveta. Naveličani poslušati vedno isto zaključno frazo »... in živela sta srečno do konca dni...« so mladi izbrali drugačno snov. Posrečeno napisana igra v šestih dejanjih je parodija na klasične pravljice. V njej so nastopili Bršljanka, Sneguljčica, Pepekla, Trnuljčica, Lepotica, Rdeča Kapica, drvar, Martin Krpan, Ostržek, Kekec, vila in vse njihovo spremstvo. Potujoči pevci so predstavili nastopajoče. Občinstvo je pozorno sledilo dogajanju na odru; vsi so se prisrčno zabavali. Nastopajoče so nagradili z burnim ploskanjem. Mladi so se zahvalili vsem, ki so jim pomagali pri izvedbi posrečene igre.

Slovenska deklška organizacija in Slovenska fantovska zveza že 60 let uspešno delujeta, gojita slovenski jezik, družita mlade potomce slovenskih staršev in si prizadevata ohraniti slovensko istovetnost. Ob tej lepi obletnici je veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod v imenu *Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu* izročil predsedniku in pred-

sednici centralnega odbora priznanje in zahvalo.

Športni referent Tomaž Sušnik je poročal o športnih dejavnostih in uspehih. Največ točk so dosegli mladi iz San Justa in prejeli pokal *Franci Pavlič*.

Na koncu so vsi skupaj zapeli mladinsko himno in se še dolgo zabavali v prijateljski družbi.

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTIN NA TURNEJI V BRAZILIJU. Že dalj časa so se pripravljali; zboru se je pridružilo lepo število mladih pevki in pevcev. Organizacijo potovanja so vodili predsednik zbora inž. Tone Podržaj, predsednik slovenske skupnosti v Sao Paulu inž. Martin Črnugelj in prof. Stanka Marinček Mozetič. Odpotovali so 20. novembra 2009; 27 pevki in pevcev, zborovodkinja prof. Lučka Marinček Kastelic in organist prof. Javier Más. Na letališču v Sao Paulu so jih pristrčno sprejeli predstavniki slovenske skupnosti.

Zbor je imel koncert v župnijski dvorani cerkve *Salao da igreja do Santissimo sacramento*. Med občinstvom so bili Slovenci in domačini; vsak od udeležencev je prejel lepo oblikovan program (Monika Urbanija) v slovenščini ali portugalski. Inž. Črnugelj je pozdravil vse navzoče in predstavil zbor. Spored koncerta je v portugalski napovedovala ga. Helena Žužek Arenhardt. Zbor je zapel sledeče pesmi: *Kupice nalijmo; Ave Marija; Večernica; Slovenska zemlja; Pesem o rojstvu* (solo Tone Podržaj); *Polka; Lepo moje ravno polje* (solo Marjeta Žagar); *Ženka mi v gosti gre, Planinska*. Po kratkem odmoru so zapeli otroško pesem *Alekrim* (rožmarin); mladi člani zbora so zapeli po portugalsko, špansko in slovensko. Sledile so: *Bailailo* (solo Daniel Delich); *River; Keep your lamps; Viniendo de Chilecito; Pueplito, mi pueblo* (solo Daniel Delich); *Nostalgias; Zvezde na nebu gore; Triglav* in za konec še *Slovenija v svetu*. Zbor se je zahvalil organizatorjem in podelil spominski krožnik inž. Črnuglju ter častni konzulki RS gospe Sandri Hlebanja. Tudi ostali sodelavci so prejeli lepe spominčke. Zborovodkinja prof. Lučka

Marinček Kastelic je dobila belo orhidejo.

V nedeljo, 22., je zbor pel pri sv. maši v cerkvi Srca Jezusovega in s petjem počastil Kristusa Kralja. Po maši so šli na ogled mesta.

Na kosilu so bili na domu Jožeta Mozetiča in gospe Stanke Marinič v krogu njune družine. Potem so se srečno vrnili v Buenos Aires, hvaležni rojakom v Sao Paulu, ki so jih tako gostoljubno sprejeli. Na turneju so spoznali, »*Da pesem brate družiti*«.

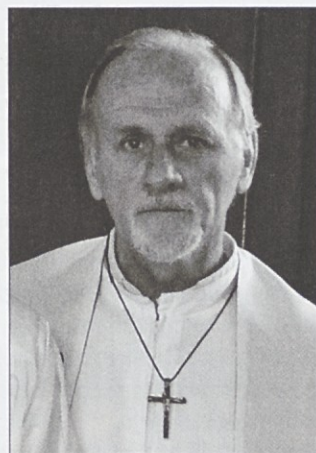
SLOVENSKA ŠOLSKA KOLONIJA V HANŽELIČEVEM DOMU. Kot vsako leto je tudi letos Zedinjena Slovenija organizirala kolonijo za učence slovenskih tečajev v kordobskih gorah v vasi Dolores. 2. januarja je 39 otrok odpotovalo v Córdoba. Voditeljica je bila prof. Andrejka Puntar Gaser; spremljevalci pa lic. Marjana Jakoš, inž. Ivan Klemenčič, dr. Damijan Poglajen in Tomi Sušnik. Otroci so se tam igrali, zabavali, kopali v bazenu in hodili na hribe. Obiskali so kraj Los Cocos, se povzpeli na Gemelas in do Kristusa Odrešenika v mestu La Cumbre. Obiskali so jez San Gerónimo in se potrudili, da so prišli do jeza Los Alazanes. Odpeljali so se tudi v Río Quilpo, kjer so se kopali. Pred praznikom sv. Treh kraljev so imeli misijonski 'kermese' in dobiček darovali cerkvi Žalostne Matere Božje.

Po vseh teh lepih doživljajih so se 11. januarja vrnili v Buenos Aires v Slovensko hišo, kjer so jih nestrpnost pričakovali njihovi starši. Kolonija je zelo lepo uspela.

OTROŠKA KOLONIJA »PRIJATELJI V NARAVI« je bila **NA NAŠI DOMAČIJI** od 5. do 28. januarja. Otroci so se zbirali vsak torek, sredo in četrtek. Razdeljeni so bili v skupine po starosti in sicer najmlajši so bili mucke, sledile so pume, panterji in leopardi, tigrji in levi. Igrali so se, plavali in se veselili. Voditelj kolonije je bil prof. Jure Urbančič; pomagali so mu Paula Petek Zupanc, Sonja Miklič, Nataša Urbančič, Marija Zupanc Urbančič, Lucijana Jakoš, Zofi Marolt, Niko Puntar, Erik Oblak in Tonči Oblak. Vsak teden so imeli posebno dejavnost; nikoli se niso

dolgočasili. Zadnji dan, 28. januarja, so povabili starše in jim pokazali, kaj vse so vadili in se učili. Najprej so pokazali »veselico na vodi«, potem pa posnetke iz življenja in delovanja kolonije. Sledila je skupna večerja, dobili so lepe spominčke, zapeli poslovilno pesem in gledali čudovite žaromete na igrišču. Otroci so hvaležni vsem, ki so jim omogočili tako lep počitniški mesec na Naši domačiji.

DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA IN FANTE so bile od 26. do 28. februarja **V MALLINCKRODTU**. Udeležilo se jih je 37 mladih, ki so dva dni razmišljali in se pogovarjali o duhovnosti in sodobnih problemih. Duhovne vaje je vodil g. Franci Cukjati.

VATIKAN, 15. marca 2009.

Papež Benedikt XVI.

je imenoval

**slovenskega lazarista
VINKA BOKALIČA
za pomožnega škofa
mesta Buenos Aires.**

LJUBKA ŠORLI IZBRANE PESMI

Izbral, uredil in spremno besedo napisal Marijan Brecelj
Izdali Mladika in Goriška
Mohorjeva družba, 2010
Miniaturna izdaja

malo za šalo...

DICKENS - Angleški romanopisec Charles Dickens je bil nekaj časa poročevalec v poslanski zbornici. Ko so mu njegovi romani prinesli slavo in blaginjo,

je opustil skromni poklic in se posvetil samo leposlovju. Ob slovesu je dejal podpredsedniku:

»Ne zamerite, a po mojem mnenju je edina koristna oseba tu tista starka, ki po končani seji zbornice pomete in zaklene.«

+

Ko so romanopisca vprašali, kaj misli o šahovski igri, je po kratkem razmišljanju odgovoril:

»Šah je igra, ki zahteva preveč razuma, za razum pa je v njej preveč igre.«

+

Avtor 'Oliverja Twista' je ravnal s svojimi služabniki zelo lepo, včasih

se je z njimi tudi pošalil. Nekega dne je kuharica postavila na mizo na italijanski način pripravljene makarone. Pisatelj je v njih našel las, ki je bil za čuda podoben lasem dobre kuharice. Ko se je ta vrnila v sobo, se ji je Dickens prijazno nasmehnil:

»Uršula, če boste opazili, da vam kak las manjka, ne bodite preveč žalostni; našel sem ga med makaroni!«

DIOGEN - Grški filozof Diogen, eden prvih oznanjevalcev »vrtitve k naravi«, je bil precej bojevito razpoložen proti idealistu

Platonu. Nekoč ga je slišal razlagati, da je človek dvonožno bitje brez perja. Ročno je ujel petelina, ga oskubil in vrgel pred Platona in poslušalce z besedami:

»To je Platonov človek.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Smo v ekonomski in moralni krizi, a naša vlada je enotna in optimistična kot v dobrih starih jugoslovanskih časih.
- Nekdanji komunizem je edina ideologija, ki straši še v 21. stoletju.
- Bojte se inteligentnih bedakov.
- Na proslavo obletnice propada komunizma so šli iz Slovenije žalujoči ostali.
- Stalin in Hitler sta skupaj začela drugo svetovno vojno, Stalin jo je izgubil petdeset let kasneje.
- Streljaj, da te bo razumel ves svet.
- Za državo je najbolj usodna inflacija politikov.
- Ali je Janez Stanovnik plačeval partijsko članarino, ko je služboval v Združenih narodih?
- Vse socialistične pravljice se začnejo takole: »Nekoč bo...«
- Lepšo prihodnost, ki so jo ven in ven napovedovali, so komunisti doživeli v kapitalizmu.
- Sem salonski komunist – dajte mi salon!
- Zdaj mi zatrjujejo, da je bil socializem spočet brezmadežno.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** Stane Snoj - **Člani uredniškega odbora:** Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$170; po pošti: \$220 - Bariloche: \$200 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj znižuje poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

KJE JE KAJ

Vstajenje je odgovor za vse in na vse – Jure Rode	65
Vera Cerkve – Tomáš Špidlík	67
Nameni Apostolata molitve	69
Izidor Seviljski – Silvester Čuk	70
Tvoje upanje je Cerkev – François X. Nguyen van Thuân	71
»Želim, da bi to podoba javno častili« - Favstina Kowalska	73
Ruski predsednik Medvedev roma s svojo ženo v pariško katedralo Notre-Dame – Prevedel Marjan Hribar	74
»Gospa vseh ljudstev« - Prevedel Marjan Hribar	76
Sreča slabih in trpljenje dobrih – Lojze Kukovica	77
Sodobno brezboštvo – Lojze Kukovica	78
Poklon poljskemu papežu -	80
Za Guadalupsko tilmo ni znanstvene razlage – Prevedel Marjan Hribar	82
Ivan Lužovec SDB, zlatomašnik – vir	83
Facundo Cabral je drugačnega mnenja – Prevedel Marjan Hribar	86
Prelat Jože Guštin je odšel – S.S. .	86
Zgodilo se je na letalu – Prevedel S.S.	90
Duhovnik Marjan – Marko Kremžar	91
Duhovno življenje je objavilo – Jure Vombergar	93
Iz naše kronike – Metka Mizerit	94

Veselica narodnih plesov na Pristavi
Foto Andrej Žnidar

Nastop srednješolcev
za materinski dan v Mendozi - Foto Jože Štirn

41. Mladinski dan
v San Martinu
Foto Saši Podržaj

Corno
Argentino
Suc. 7 Ed. Ab.
FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rode Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina